

Curierul Adventist

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii lui Hristos – Decembrie 2010

**Hotărârea Consiliului Anual al
CONFERINȚEI GENERALE**

S U M A R

3. „Moșule, ce tânăr ești!”
Virgiliu Peicu

4. Fără teamă
Stanley E. Petterson

6. Raportul președintelui
Teodor Huțanu

**8. Hotărârea Consiliului Anual
al Conferinței Generale**

12. Dincolo de Kalahari
Lupu Săvel

14. Ceas aniversar
Redacția revistei *Curierul Adventist*

**17. Comitetul executiv al
Uniunii**
Redacția revistei *Curierul Adventist*

**20. Limba noastră cea de toate
zilele**
Roxana Lupu

22. Daruri mari din mâini miciuțe
Erika F. Puni

**23. Informare cu privire la
Convenția ASI România**
Remus Bența

25. Asociația pastorală
Interviu cu Maria Boar

26. Știri

**28. Întrebări despre inspirația
Bibliei**
Interviu cu Florin Lăiu

30. Păpușa preferată
Gabriela Neagu

31. Judecata a sosit. Începe să trăiești!
Teodor Huțanu

CURIERUL ADVENTIST

Publicația oficială a Bisericii Adventiste de
Ziua a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe
Domnul nostru Isus Hristos, prin prezen-
tarea de experiențe ale dragostei Lui
nemărginite, prin prezentarea de arti-
cole și știri, ajutându-l astfel pe cititor
să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul
și să aibă o speranță vie în revenirea Lui
pe curând.

Anul LXXXVII, DECEMBRIE 2010

Redactor-șef: Virgiliu Peicu

Consultanți:
Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar,
Eduard Călugăru, Georget Pirlitu,
Paul Pauliuc, Lucian Cristescu, Mihai Maur,
Romeo Asanache, Daniel Delcea

Colaboratori speciali:
Iacob Pop, Romică Sirbu, Nelu Burcea, Ciprian
Iorgulescu, Daniel Chirileanu, Marius Muntea-
nu, Constantin Dinu

Director: Iacob Pop
Corectură: Lavinia Goran
Grafică și tehnoredactare: Rebeca-Emilia Iordan

Adresa redacției:
Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 – București
E-mail: curierul@adventist.ro
Web site: www.adventist.ro

Imprimare:
Tipografia Fast Print,
Str. Țepeș Vodă nr. 111, sect. 2
București, tel. 021 323 00 20
Fax. 021 323 00 40

ISSN 1220-6725

„Moșule, ce tânăr ești!”

În decembrie 2001, Otilia Hedesan a scris un articol în ziarul *Orizont*, cu titlul „Moșule, ce tânăr ești!”, făcând o analiză a cărții lui Martyne Perrot cu titlul *Ethnologie de Noél*. Une fête paradoxale (Etnologia Crăciunului. O sărbătoare paradoxală). Titlul i-a fost inspirat de versurile unui cântec foarte popular în rândul tinerei generații din România. În urma cercetărilor, surpriza cea mai mare este că sărbătorirea Crăciunului a început foarte recent față de istoria creștinismului. Orice închinător sincer dorește să aibă certitudinea că ceea ce face în Numele Domnului este cerut chiar de Dumnezeu și este conform așteptărilor Sale. În acest context, punem întrebarea: Manifestările cu un caracter religios în cadrul sărbătorilor de iarnă, oricât de nevinovate ar părea ele, sunt după Cuvântul lui Dumnezeu sau sunt așteptate de El, sau Îl onorează pe El? Căci se știe că nu orice dar sau sărbătoare pe care o dedicăm lui Dumnezeu este după voia Lui și El o primește. În Isaia 1:13, Domnul Își arată indignarea față de sărbătorile și darurile oamenilor, când ele nu vin din spiritul lui Dumnezeu. „Nu mai aduceți daruri de mâncare nefolositoare, căci Mi-e scârbă de tămâie! Nu vreau luni noi ... și adunări de sărbătoare, nu pot să văd nelegiuirea unită cu sărbătoarea!” În acest caz, se pune întrebarea: Crăciunul, cu toate manifestările lui, vine din Scripturi sau din voința oamenilor?

Romanii îl sărbătoreau pe zeul Saturn. Sărbătoarea se numea Saturnalia și ținea de la mijlocul lunii decembrie până pe 1 ianuarie. Saturnalia romanilor era o sărbătoare a bucuriei, dar

creștinii au considerat-o păgânism, pentru că onora un zeu păgân. Primii creștini au vrut ca nașterea Pruncului Isus să fie o sărbătoare religioasă solemnă, nu una păgână, plină de excese, precum Saturnalia.

Biserica timpurie nu a sărbătorit nașterea lui Isus în luna decembrie, ci în timpul Festivalului evreiesc al Trompetelor (Rosh Hashanah din zilele noastre). În AD 274, solstițiul de iarnă a căzut pe 25 decembrie. Împăratul roman Aurelian a proclamat data ca „Natalis Solis Invicti”, festivalul nașterii soarelui invincibil. În AD 320, Papa Julius I a menționat 25 decembrie ca dată oficială a nașterii lui Isus. După cinci ani, în 325, Constantin cel Mare a introdus nașterea Domnului ca o sărbătoare fixă pe 25 decembrie. În AD 354, Liberius, episcopul Romei, a ordonat iarăși, în mod oficial, ca sărbătoarea nașterii să fie fixată pe data de 25 decembrie.

În ciuda presiunilor oficiale, creștinii își aminteau că în 25 decembrie era o sărbătoare păgână și nu împărtășeau bunele intenții ale clerului și împăratului. În unele zone protestante, sărbătorirea Crăciunului a fost interzisă. În Anglia, Oliver Cromwell a interzis sărbătoarea Crăciunului între 1649 și 1660 prin așa-numitele Legi Albastre. Crăciunul nu și-a căpătat recunoașterea oficială printre creștini decât relativ recent. În lumea nouă, sărbătorile de Crăciun au fost reaprinse. Crăciunul nu a fost nici măcar o sărbătoare legală până în secolul trecut. Și nu exista niciun personaj care să-l intrupeză pe Moș Crăciun (Santa Claus).

Popularitatea Crăciunului a început în 1820, odată cu apariția cărții lui Washington Irving – *Cum se ține Crăciunul la Bracebridge Hall*. În 1834, regina Angliei, Victoria, a introdus în imperiu tradiția bradului de Crăciun și a colindelor, tradiții europene. În 1836, Alabama a devenit primul stat din SUA care a declarat Crăciunul sărbătoare legală. În 1837, cartea lui T. H. Hervey, *Cartea Crăciunului*, a devenit, de asemenea, un bestseller. În 1860, ilustratorul american Thomas Nast s-a inspirat din povestirile europene despre Sfântul Nicolae, patronul sfânt al copiilor, pentru a-l crea pe Moș Crăciun (Santa Claus). În 1907, Oklahoma devenea ultimul stat american ce declara Crăciunul sărbătoare legală. An de an, țări din lumea întreagă începeau să recunoască Crăciunul ca zi în care se aniversează nașterea lui Isus.

Astăzi, multe dintre obiceiurile păgâne sunt reflectate în festivitățile Crăciunului. De aceea nu ne surprinde faptul că puritanii creștini, sau chiar creștinii conservatori, sunt deseori supărați, deoarece Crăciunul nu are nicio legătură cu nașterea Domnului Isus. Are dreptate cântecul popular „Moșule, ce tânăr ești!”

Dacă ai citit aceste lucruri, judecă bine sărbătorile tale, precum și ceea ce faci pentru Domnul, ca El să nu mai repete textul din Isaia 1:13!

Virgiliu Peicu, redactor-șef,
Curierul Adventist

Fără

TEAMĂ

Stanley E. Petterson

După aproape o jumătate de lună în spațiu, cei șapte astronauți ai navei spațiale „Columbia” au intrat în atmosfera Pământului și au început să se ciocnească de particulele comprimate care au aprins naveta distrusă. Puțin și-au dat seama că au fost victime ale unei „culturi organizaționale” disfuncționale. Rezultatul? Toți cei șapte membri ai echipajului și-au pierdut viața. Comitetul Oficial de Investigare al Accidentului „Columbia” a spus că una dintre cele trei chestiuni care au contribuit la dezastru a fost: „Bariera organizațională care a împiedicat comunicarea efectivă a informațiilor critice de siguranță și care a rigidizat diferențele de opinie profesionale.”

În *Atlantic Monthly*, William Langewiesche a scris: „Teama pentru slujbele lor i-a făcut pe ingineri să tacă.” „Columbia” era la risc. Interviuurile lui Langewiesche împreună cu raportul C.A.I.B. descoperă că inginerii de la NASA au eșuat în a-și avertiza supraveghetorii de riscurile pe care le suspectau acolo. De aceea, teama dominantă la NASA i-a împiedicat pe inginerii responsabili pentru acest proiect să cumpănească în mod serios deciziile manageriale. Teama a devenit o unealtă de management.

Factorul frică

Utilizarea fricii ca factor motivator nu este nouă, cu certitudine. Utilizarea ei ca o unealtă pentru a motiva acțiunile a marcat istoria. Deși, cu certitudine, înveșmântată în haine mult mai sofisticate decât metodele lui Joseph Stalin, Adolf Hitler și alții, teama care a guvernat relațiile poartă aceeași marcă filozofică de bază.

Janet Hagberg prezintă teama ca o componentă primară a modelului de bază, a felului cum puterea personală poate fi utilizată în relațiile de conducere. Influența stă în valorile relaționale umane pe care liderul sau liderii le au. Aceste valori relaționale sunt chestiuni fundamentale în contextul creștinismului și ne solicită să luăm în considerare etica puterii de constrângere și a fricii în structurile de conducere.

Atitudinea: „Fă ceea ce îți spun, altfel...!” este baza primitivă pentru toate comportamentele care conduc la abuz. Despre teama insidioasă care se află la mâna celor ce conduc se discută rar.

O conducere bună este bazată pe un tip corect de relații între conducător și cei pe care el îi conduce. O relație sănătoasă necesită respect mutual și apreciere pentru ceea ce îndeplinește fiecare pentru atingerea țelului. Prezența

sau absența fricii servește ca o măsură a sănătății relației de conducere. Joseph Rost propune o definiție a conducerii care respinge prezența constrângerii: „Conducerea, ca o relație plină de influență, înseamnă că toate comportamentele utilizate pentru a-i convinge pe alți oameni trebuie să fie necoercitive.”

Conducerea creștină

Conducerea creștină, așa cum a fost modelată în biserica primară, este lipsită de structuri coercitive desemnate pentru a determina supunerea. Noul Testament îl prezintă pe Isus ca pe un lider care este slujitor. Nu există nicio indicație care să arate spre folosirea unei structuri coercitive și care să guverneze relația Sa cu ucenicii. Ei au fost invitați în mod deschis și liber pentru a-L urma. A fost alegerea lor. Odată ce relația a fost inițiată, ei au rămas cu Isus din alegere proprie și au fost modelați de influența Sa în timpul pe care l-au petrecut împreună.

Printr-o autoritate încuviințată de Duhul lui Dumnezeu, acești oameni, care au devenit apostolii bisericii primare, au fost împuterniciți să conducă o organizație lipsită de structurile coercitive. Aceia cărora

ei le predicau erau liberi să plece, așa după cum erau liberi să vină în trupul lui Hristos. Legătura care îi ținea împreună era dragostea lor pentru Maestru și unul față de altul.

Ierarhia poate fi utilizată pentru a descrie structura organizațională a bisericii primare: bătrânii și apoi, mai târziu, diaconii erau numiți pentru a sluji. Deși Isus a întors cu capul în jos structura de putere tradițională, sugerând că primul trebuie să fie ultimul și cel mai mare ar trebui să servească, El nu a provocat nevoia de ordine printr-o organizație adecvată. Mai degrabă, El a provocat atitudinea și comportamentul sistemelor ierarhice tradiționale.

Factorul dragoste

Principiile fundamentale ale Împărăției plasează dragostea pentru Dumnezeu și dragostea pentru oameni într-o poziție de întâietate: „«Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău și cu toată puterea ta»;... Iar a doua este următoarea: «Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. Nu este altă poruncă mai mare decât acestea.»” (Marcu 12:29-31)

Scriptura ne furnizează un model clar de conducere bazat pe relații pline de dragoste. Deoarece mandatul dragostei este în mod clar o directivă relațională și nu este limitat la un segment particular al vieții, trebuie să credem că are un impact puternic de unire a celor care pretind că sunt creștini. Este corect să presupunem că impactul unor asemenea fapte va fi revelat în felul în care ne raportăm la aceia care sunt peste sau subordonați nouă în structura organizatorică în interiorul căreia servim.

Este posibil ca o organizație să funcționeze în armonie cu legea dragostei și totuși să supraviețuiască într-o lume competitivă, unde resursele sunt limitate și eficiența și productivitatea nu sunt opționale? Dacă adevărata conducere poate

fi exercitată doar în absența fricii, cum îi va motiva liderul pe cei care îi conduce într-o așa manieră, încât să le permită atât lui, cât și celor pe care îi conduce să se ridice deasupra structurii coercitive a sistemului de management și să coopereze cu adevărat pentru aducerea la îndeplinire a misiunii organizației?

Dacă un conducător este supus întâietății legii dragostei, trebuie să presupunem că el este mai întâi și în principal îngrijorat de starea de bine a angajaților. El trebuie să-și asume un rol: acela de a servi nevoile transformatoriale ale persoanelor puse sub conducerea sa. Acest angajament este sprijinit de decizia tactică care:

- Sporește competența angajatului prin dezvoltare profesională și îndrumare.
- Întărește speranța angajatului, încurajând creșterea personală și profesională.
- Creează un mediu de lucru care permite creativitatea cu greșelile și erorile inevitabile care o însoțesc.
- Împuternicește sistematic angajatul prin încrederea oferită.
- Reflectă o atitudine și un comportament care nu se bazează pe structurile coercitive disponibile în relația manager/angajat.
- Împărtășește o îngrijorare reală pentru angajat și pentru familia lui.

Modelul slujirii este un proces relațional, care are ca rezultat colaborarea dorită a „liderilor și angajaților”. Acest proces este realizat fără a utiliza măsuri coercitive, care atât de des dau naștere la teamă și separare între lideri și angajați.

Din acest motiv, liderii creștini trebuie să înțeleagă valoarea indispensabilă a dezvoltării relației ca un element esențial al conducerii eficiente. Teama este un regretabil ingredient în orice mediu de

conducere și este clar neacceptabilă în contextul conducerii creștine. Conducerea bisericii, prin planul inițial, este lipsită de orice structură coercitivă bazată pe putere personală. Pastorii și liderii laici sunt chemați să conducă fără autoritate coercitivă.

De-a lungul istoriei, biserica și liderii ei au avut unele derapaje de la modelul hristic care le-au permis conducătorilor să domnească mai degrabă decât să conducă. Mediul conducerii bisericii nu ar trebui să permită prezența fricii creată de constrângeri nesănătoase. Este necesar respectul pentru fiecare persoană care se găsește în organizație. Fiecare merită demnitatea născută din dragostea lui Hristos și fiecare lider, care alege să sacrifice demnitatea altuia pentru vreun motiv oarecare, trebuie să Îl cunoască pe Cel care conduce prin dragoste.

Slăbește acest profil de conducere procesul managerial și plasează organizația în fața riscului? Nu. O responsabilitate managerială atât de extremă ca și „terminarea” unui angajat trebuie să fie guvernată de dragoste – fără excepție. Dragostea și slujirea pot fi efectiv întreținute chiar și în sarcini atât de dificile.

Învățăturile Cuvântului lui Dumnezeu sunt pline de credințioșie și adevărate. Supremația legii dragostei este întărită în prima Epistolă a lui Ioan: „În dragoste nu este frică; ci dragostea desăvârșită izgonește frica; pentru că frica are cu ea pedeapsa; și cine se teme n-a ajuns desăvârșit în dragoste” (1 Ioan 4:18).

Niciun membru al bisericii, fie el angajat sau nu, nu trebuie să trăiască sub un nor de teamă. Tatăl nostru ceresc nu o cere și nici noi nu trebuie să o facem. El a modelat ceea ce noi suntem așți să facem – să conducem fără teamă.

Traducere și adaptare: **Paul Bucur**

RAPORTUL PREȘEDINTELUI

**Misiunea este posibilă numai prin
redeșteptare.
„Redeșteptarea trebuie așteptată numai ca
răspuns la rugăciune.”
(Solii alese, vol. 1, p. 121, în orig.)**

Pe drumul spre țintă

Ajungem din nou la sfârșit de an și simțim, inevitabil, oboseala trudirii în via Domnului. O mulțime de motive se adună în albumul anului care trece, pentru a ne spori convingerea că a trăi pentru Evanghelie este rostul cel mai înalt pe care îl putem da acestei vieți. Cu sinceră și adâncă recunoștință putem rosti încă o dată împreună cu apostolul Petru: „Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia” (2 Petru 1:3).

În același timp, clipa de față este un moment de cercetare de sine. Ce se întâmplă cu țintele și juruințele aduse înaintea Domnului, cu hotărârea că ne vom ruga și vom lucra pentru ca ele să poată prinde viață? În această evaluare, nu putem ocoli un punct critic: cu promisiunile noastre se întâmplă exact ceea ce se întâmplă cu noi. Împlinirea juruințelor făcute Domnului sunt oglinda sufletului nostru. Duhul aducător de viață să-i binecuvânteze pe frații și pe surorile noastre cu o frumusețe spirituală care să sporească tot mai mult!

Nevoia redeșteptării este resimțită de fiecare dintre noi. Este normal să ne întrebăm de ce întârzie ceasul sosirii ei printre noi, deși vorbim tot mai insistent despre acest subiect. Gândindu-ne la pribegia poporului Israel prin pustie, putem observa că eforturile noastre de a merge spre țintă au succes numai atunci când sunt aliniate deplin cu planul lui Dumnezeu. Putem face lucrarea Domnului, fiecare în felul nostru, epuizându-ne cu dăruire sinceră pe acest front, fără a ne apropia însă de țintă.

***Pe genunchi vei auzi
glasul Domnului
vorbind și nu vei atribui
niciodată porunca Sa
altcuiva.***

Traseu fără variante

Din scrierile inspirate ale lui Ellen White putem nota cu ușurință caracterul exclusiv al unor afirmații, prin faptul că ele conțin cuvintele „numai” sau „doar”. Ne ducem imediat

cu mintea la citatele: „Doar metoda lui Hristos...” și „Numai ca răspuns la rugăciune”. Creativitatea este un dar divin, iar varianta ocolitoare a unui oraș aglomerat este mană cerească pentru șoferi, însă atunci când scrutăm linia frontului mării lupte, nu putem să nu observăm că aceasta trece prin niște puncte fixe.

Țintele nu pot fi atinse fără ca noi să atingem „statura plinătății lui Hristos”. Redeșteptarea nu vine la noi fără rugăciune. Rugăciunea fără activitate este ipocrizie, iar acțiunea fără rugăciune nu este altceva decât propagandă. Cât de mult avem de stăruit asupra acestui Cuvânt foarte des apelat, dar nu tot atât de des materializat: „Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor!” (Zah. 4:6)

„Redeșteptare pentru misiune” este apelul urgent și prioritar lansat de Conferința Generală și preluat de conducerea Diviziunii noastre. Acum este rândul nostru să prindem ștafeta și să o transmitem mai departe. Tonul este dat, însă decretul de aplicare este semnat de Duhul Sfânt, care stăruie cu suspine pe lângă

fiecare dintre noi ca să ne convingă să adăugăm și semnătura noastră. Nenumăratele uși deschise pentru Evanghelie, strigătele de înaintare pornite de la Uniune și Conferințe, multitudinea de idei și proiecte misionare așteaptă să fie îmbrățișate cu puterea credinței și focul dăruirii.

ROAGĂ-TE ȘI LUCREAZĂ!

Pe genunchi vei auzi glasul Domnului vorbind și nu vei atribui niciodată porunca Sa altcuiva. Tentația de a clasifica diverse direcții strategice de acțiune ca fiind inițiative pur umane sau instituționale va fi înfrântă de sensibilitatea și discernământul nostru spiritual, care ne vor ajuta să ne înscriem în aceeași echipă, unită de neclătinata convingere: „Căci s-a părut nimerit Duhului Sfânt și nouă” (Fapte 15:28). Să ne rugăm să fim dintre cei ce aud ce zice Duhul în acest ceas al trezirii pentru misiune, fără să confundăm șoapta Sa cu zarva Babilonului!

Începe să trăiești!

Pentru cine este bun un asemenea apel? Fără îndoială, el decantează legitima noastră dorință misionară pentru orice suflet nerenăscut prin Duhul și care nu știe încă ce înseamnă bucuria mântuirii. La fel de legitim este ca noi înșine să începem să trăim ca preoți și regi, răscumpărați și regenerați, capabili să vestim puterile minunate ale Celui ce ne-a adus din întuneric la lumina Sa minunată (1 Petru 2:9).

Evenimentul special de vestire a Evangheliei, atât în limba română, cât și în limba maghiară, programat pentru prima parte a anului 2011, reprezintă o culminare a planurilor noastre misionare, precum și un test al implicării personale în pregătirea semenilor noștri pentru Împărăția cerurilor. Dragostea de Dumnezeu și dorința salvării oamenilor merg mână în mână. Aici, iarăși, nu avem alternative (1 Ioan 4:20).

Ellen White vorbește cu nostalgie despre o pasiune a credincioșilor de altădată, dar care s-a diminuat în vremea

noastră. „În trecut, credincioșii își concentrău atenția asupra sufletelor, unul după altul, zicând: «Doamne, ajută-mă să salvez acest suflet!» Dar acum, asemenea cazuri sunt rare. Cât de mulți acționează astăzi ca și cum ar fi conștienți de pericolul în care se află păcătoșii?” (Slujitorii Evangheliei, p. 65, în orig.)

Am putea crede că redeşeptarea vine dacă eu și tu vom reaprinde această pasiune pentru suflete? Salvarea păcătoșilor a fost lumina care a adus bucurie Suferindului de pe Calvar, iar acum El așteaptă cu dor să revină pentru a ne lua acasă. Știm că El va face acest lucru doar atunci când chipul Său se va reflecta deplin în noi. Adică atunci când vom semăna cu El în dorul de a duce Evanghelia cât mai multor suflete. Pe acest front, Duhul Sfânt abia așteaptă să ne sporească zelul, creativitatea, talentele și puterea. Ce ne împiedică să începem să trăim?

Încerc să rezist tentației de a introduce „numai” sau „doar” în citatul următor: „Duhul Sfânt va veni asupra aceluia care cer pâinea vieții pentru a o oferi semenilor lor” (Mărturii, vol. 6, p. 90, în orig.). Am însă convingerea că ospătarea cu Evanghelia – personal, în familie sau la adunare, Sabat după Sabat – nu ne aduce binecuvântare dacă nu ne gândim serios la cei din jurul nostru. Numai așa ne putem ruga și lucra cu speranța redeşeptării.

Din nou, Păstorul ceresc ne spune: „Vă ajunge de când ocoliți muntele acesta. Întoarceți-vă...!” (Deut. 2:3). Dacă auzim astăzi glasul Lui, să nu ne împietrim inimile. Canaanul ceresc merită să fie împărțit cu cât mai mulți pământeni, pentru ca bucuria slăvitului nostru Mântuitor să fie cât mai mare, iar ceasul revenirii cât mai grabnic. Maranatha!

Teodor Huțanu, președintele Uniunii Române

Raport prezentat cu ocazia desfășurării Comitetului executiv al Uniunii, din 21 noiembrie 2010.

Să ne cunoaștem familia adventistă...

Cunoscută pentru personalități ca Mozart, Schubert sau Freud, Austria este o țară continentală cu peste 8 milioane de locuitori și un teritoriu de aproape 83.000 km². Relieful preponderent muntos ajunge până la 3.798 de metri altitudine, pe vârful Grossglockner. Istoria acestor locuri începe cu celții și romanii, apoi francii vor cuceri regiunea și vor introduce creștinismul, pentru ca dinastia Habsburg să facă din Austria una dintre marile puteri ale Europei medievale. În timpul celui de al Doilea Război Mondial este ocupată, pe rând, de naziști și aliați, abia în 1955 declarându-se ca stat independent. În prezent, Austria este una dintre cele mai bogate state ale lumii, Viena fiind, după ultimele rapoarte, orașul cu cea mai ridicată calitate a vieții la nivel mondial.

Primul adventist de pe acest teritoriu a fost, probabil, Christine Rottmayer, fiica lui Johann Rottmayer, botezată la Cluj de Conradi, în 1895, care va locui la Viena pentru o vreme. Anul 1902 va marca începutul lucrării misionare adventiste la Viena prin activitatea sculptorului H. Kokolsky, botezat de G. Perck în Germania, și a pastorului L. Mathe. În 1908 se va înființa Biserica Adventistă din Viena și în 1909 va fi hirotonit primul pastor austriac, Franz Gruber. În 1913, A. G. Daniels a vizitat Austria și a scris în raportul său că este „cea mai catolică țară a Europei”. În ciuda persecuției și a legilor foarte restrictive, biserica va continua să predice mesajul advent, în 1920 înființându-se prima Conferință și casa de editură. Seminarul Teologic se va deschide abia în 1949, odată cu deschiderea lucrării de colportaj. Sesiunea Conferinței Generale din 1975 de la Viena a fost prima organizată în afara SUA și va marca un moment important în dezvoltarea adventismului din această parte a lumii.

Astăzi, în Austria sunt 3.871 de membri, 49 de biserici și 8 grupe. Anul acesta, la Sesiunea Conferinței Generale, președintele Ted Wilson a menționat Austria pe lista priorităților de misiune și rugăciune ale bisericii, contextul secularizat al societății și bisericii chemând la o consacrare activă și grabnică.

Adrian Neagu, pastor, Conferința Oltenia

HOTĂRÂREA CONSILIULUI ANUAL AL CONFERINȚEI GENERALE

din 11 octombrie 2010

UN APEL URGENT LA REDEȘTEPTARE, REFORMĂ, UCENICIE ȘI EVANGHELIZARE

Dumnezeu a chemat, într-un mod cu totul aparte, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea să trăiască, dar și să proclame lumii, la încheierea istoriei, solia Sa de dragoste și adevăr (Apocalipsa 14:6-12). Provocarea de a le duce celor peste șase miliarde de locuitori ai planetei Pământ ultima Lui solie pare imposibil de împlinit. Misiunea este copleșitoare. Din perspectivă umană, împlinirea rapidă, în curând, a mării însărcinări date de Domnul Hristos pare puțin probabilă (Matei 28:19,20).

Rata de creștere a bisericii nu ține pasul cu înmulțirea populației lumii. O evaluare onestă a impactului nostru evanghelistic actual asupra lumii conduce la concluzia că, în cazul în care nu are loc o schimbare dramatică, nu vom împlini însărcinarea Cerului în această generație. În ciuda celor mai bune eforturi ale noastre, toate planurile, strategiile și resursele pe care le avem sunt incapabile să încheie misiunea lui Dumnezeu de pe pământ, spre slava Sa.

FĂGĂDUINȚA LUI HRISTOS CĂTRE BISERICA NOULUI TESTAMENT

Provocarea de a duce lumii Evanghelia nu este nouă. Ucenicii s-au confruntat cu aceasta în primul secol al erei creștine. Noi ne confruntăm cu ea în secolul al

XXI-lea. Biserica Noului Testament părea să aibă de îndeplinit o sarcină imposibilă. Dar, în puterea Duhului Sfânt, biserica a cunoscut o creștere explozivă (Fapte 2:41; 4:4; 6:7; 9:31). Primii creștini și-au împărtășit credința pretutindeni (Fapte 5:42).

Harul lui Dumnezeu s-a revărsat din inima lor către familiile, prietenii și colegii lor de muncă. La doar câteva zeci de ani de la răstignire, apostolul Pavel a putut raporta că Evanghelia „a fost propovăduită oricărei făpturi de sub cer” (Coloseni 1:23). Cum a fost posibil ca un grup necunoscut de credincioși relativ neînsemnați să influențeze lumea într-un timp atât de scurt? Cum a putut o mână de creștini să fie folosită de Dumnezeu, astfel încât să schimbe lumea pentru totdeauna?

Marea însărcinare dată de Hristos a fost însoțită de marea Sa făgăduință. Mântuitorul le-a poruncit ucenicilor Săi să „nu se depărteze de Ierusalim, ci să aștepte acolo făgăduința Tatălui” (Fapte 1:4). Mântuitorul le-a promis: „Ci voi veți primi o putere, când Se va pogori Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului” (Fapte 1:8).

Dragostea lui Hristos a dominat fiecare aspect al vieții ucenicilor și i-a îndemnat să se angajeze cu înflăcărare în slujba Sa. Ei L-au căutat pe Dumnezeu pentru puterea promisă a Duhului Sfânt și au îngenuncheat înaintea Sa în mărturisire sinceră și pocăință serioasă. Au pus pe primul loc binecuvântarea Cerului. Au alocat

un timp special rugăciunii și cercetării Sfințelor Scripturi. Deosebirile lor mărunte s-au topit în dorința lor arzătoare de

a împărtăși dragostea lui Hristos tuturor celor cu care veneau în contact. Erau absorbiți să ducă lumii Evanghelia. Pentru ei, nimic nu era mai important. Recunoșteau că nu au putere să aducă la îndeplinire misiunea fără revărsarea puternică a Duhului Sfânt.

Descriind experiența ucenicilor, Ellen White scria: „Înlăturând

orice neînțelegeri, orice dorință de înțâietate, ei s-au adunat laolaltă, într-o strânsă comuniune creștină... Tristețea le umplea inima când se gândeau de câte ori Îl mâhniseră prin încetineala sau eșecul lor de a înțelege lecțiile pe care El încerca să îi învețe, spre binele lor... Ucenicii și-au dat seama de nevoia lor spirituală și au strigat către Domnul după ungera sfântă, care avea să-i facă destoinici pentru lucrarea de câștigare de suflete. Ei nu au cerut o binecuvântare care să le servească

numai lor. Asupra lor apăsa povara salvării sufletelor. Au înțeles că Evanghelia trebuia să fie dusă lumii și, de aceea, au cerut puterea pe care Domnul Hristos le-a făgăduit-o.” (*Faptele apostolilor*, p. 37)

Domnul Hristos și-a împlinit Cuvântul. Duhul Sfânt a fost turnat din belșug în puterea Cincizecimii. Mii de oameni au fost convertiți într-o zi. Mesajul dragostei lui

Hristos a avut o influență puternică asupra lumii. În scurt timp, numele Domnului Isus Hristos a ajuns pe buzele bărbaților și femeilor de pretutindeni. „Conlucrând cu Duhul Sfânt, apostolii au făcut o lucrare ce a zguduit lumea. Într-o singură generație, Evanghelia a fost dusă oricărui popor.” (*Faptele apostolilor*, p. 593)

FĂGĂDUINȚA FĂCUTĂ DE HRISTOS BISERICII SALE DIN VREMEA SFÂRȘITULUI

Revărsarea Duhului Sfânt din Ziua Cincizecimii în *ploaia timpurie* a fost doar un preludiv la ceea ce va urma. Dumnezeu a promis că, în zilele din urmă, va trimite din abundență Duhul Sfânt (Ioel 2:23; Zaharia 10:1). Pământul va fi „luminat de slava Lui” (Apocalipsa 18:1). Lucrarea Lui de pe pământ se va încheia repede (Matei 24:14; Romani 9:28). Biserica va trăi o redeșteptare spirituală și o plinătate a puterii Duhului Sfânt fără precedent în istoria ei. Vorbind despre revărsarea Duhului Sfânt la Cincizecime, Petru ne asigură: „Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeul nostru” (Fapte 2:39). Ellen White adaugă: „Înainte de revărsarea finală a judecăților lui Dumnezeu peste pământ, în mijlocul poporului lui Dumnezeu va avea loc o așa reînviore a evlaviei de la început, cum nu s-a mai văzut din timpurile apostolice. Duhul și puterea lui Dumnezeu vor fi revărsate peste copiii Săi. În vremea aceea, mulți se vor despărți de bisericile acelea în care dragostea pentru lume a luat locul iubirii față de Dumnezeu și față de Cuvântul Său. Mulți, atât slujitori ai altarelor, cât și laici, vor primi cu bucurie acele adevăruri mari pe care Dumnezeu le-a rânduit să fie vestite în vremea aceea, pentru a pregăti un popor pentru a doua venire a Domnului.” (*Tragedia veacurilor*, p. 464)

Sute și mii de oameni vor primi mesajul lui Dumnezeu pentru zilele din urmă transmis prin predarea și predicarea Cuvântului Său. Rugăciunea, studiul Bibliei și mărturisirea sunt elementele oricărei redeșteptări adevărate. Manifestarea Duhului Sfânt va fi tot mai puternică, pe măsură ce sfârșitul se va apropia. „În apropiere de secerișul pământului, o măsură specială de har este promisă ca să pregătească biserica pentru venirea Fiului omului” (*The Faith I Live By*, p. 333). „Prin mii de glasuri, pe tot pământul va fi dată avertizarea. Se vor face minuni, bolnavii vor fi vindecați și semne și minuni îi vor însoți pe credincioși.” (*Tragedia veacurilor*, p. 612)

Nu este nimic mai important decât să-L cunoaștem pe Isus, să studiem Cuvântul Lui, să înțelegem adevărul Lui și să căutăm făgăduința Sa de revărsare a Duhului Sfânt în puterea *ploii târzii* pentru împlinirea însărcinării Evangheliei. Profetul lui Dumnezeu din vremea sfârșitului scrie pentru poporul rămășiței în cuvinte prea clare pentru a fi greșit înțelese: „Redeșteptarea unei adevărate evlavii printre noi este cea mai mare și cea mai urgentă dintre toate nevoile noastre. Căutarea acestei redeșteptări ar trebui să fie prima noastră lucrare.” (*Solii alese*, vol. 1, p. 121, în orig.)

Dacă redeșteptarea spirituală veritabilă este cea mai mare și cea mai urgentă dintre toate nevoile noastre, nu ar trebui noi – ca lideri – să acordăm prioritate căutării arzătoare a binecuvântării făgăduite de Cer?

MAREA NOASTRĂ NEVOIE: REDEȘTEPTARE ȘI REFORMĂ

Când Îl căutăm pe Isus, El ne umple cu prezența și cu puterea Sa prin darul Duhului Sfânt. Noi

tânjim să-L cunoaștem mai bine. Duhul Sfânt trezește facultățile spirituale latente ale sufletului. Dorința noastră arzătoare este să avem o relație profundă cu Isus, care să ne transforme viața. O inimă renăscută trăiește experiența unei legături vii cu Isus prin rugăciune și prin Cuvânt. Reforma este schimbarea corespunzătoare care vine în urma redeșteptării.

„O redeșteptare și o reformă trebuie să aibă loc prin lucrarea Duhului Sfânt. Redeșteptarea și reforma sunt două lucruri distincte. Redeșteptarea înseamnă reînnoirea vieții spirituale, înviorarea puterilor minții și inimii, învierea din moartea spirituală. Reforma înseamnă reorganizare, schimbare în idei și teorii, în obiceiuri și practici. Reforma nu va produce roadele bune ale neprihănirii decât dacă este legată de Duhul Sfânt. Redeșteptarea și reforma trebuie să-și îndeplinească împreună, prin colaborare, misiunea stabilită” (*Solii alese*, vol. 1, p. 128, în orig.). Reforma nu se manifestă solitar, într-o atitudine de autoîndreptățire, care îi condamnă pe alții. Ea este transformarea caracterului, care se manifestă în viață prin roada Duhului (Galateni 5:22-24). Ascultarea de voia lui Dumnezeu este dovada adevăratei redeșteptări. Domnul nostru tânjește după un popor redeșteptat, care să reflecte frumusețea caracterului Său. El dorește mai presus de orice un popor dornic să cunoască în mod personal dragostea Sa și să împărtășească altora această dragoste.

ANGAJAMENT ȘI APEL

Ca lideri și reprezentanți ai Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea întruniți la Silver Spring, Maryland, Statele Unite, cu ocazia Consiliului anual 2010, Îi aducem

mulțumirile noastre marelui și minunatului nostru Dumnezeu pentru credincioșia Sa și pentru binecuvântările abundente acordate bisericii Sale încă de la începuturile ei. Extinderea mondială rapidă a bisericii Sale, atât ca număr de membri, cât și ca instituții, nu este altceva decât minunea lui Dumnezeu. Cu toate că Îl proslăvim pentru modul minunat în care a lucrat la împlinirea scopurilor Sale prin biserica Lui, cu toate că Îi mulțumim pentru conducătorii evlavioși care au călăuzit pe poporul Său până acum, mărturisim cu umilință că, din cauza slăbiciunilor noastre umane, chiar eforturile noastre cele mai bune sunt pătate de păcat și necesită curățirea prin harul Domnului Hristos. Recunoaștem că nu am acordat întotdeauna prioritate căutării lui Dumnezeu prin rugăciune și prin Cuvântul Său în vederea revărsării Duhului Sfânt în puterea *plonii târzii*. Mărturisim cu umilință că în viața noastră personală, în practicile noastre administrative și în ședințele noastre de comitet am lucrat de multe ori

în puterea noastră. Prea adesea misiunea lui Dumnezeu de salvare a unei lumi pierdute nu a ocupat primul loc în inima noastră. În mod repetat, în preocuparea noastră de a face lucruri bune, am neglijat cel mai important lucru – să-L cunoaștem pe El. De multe ori, invidii mărunte, ambiții și relații personale fracturate au alungat dorul după redeșteptare și reformă și ne-au făcut să trudem în puterea noastră omenească și nu în puterea Sa divină.

Acceptăm directiva clară a Domnului nostru că „trecerea vremii nu a adus nicio schimbare în ce privește făgăduința dată, la plecare, de Hristos, că va trimite Duhul Sfânt ca reprezentant al Său. Nu din pricina vreunei restricții din partea lui Dumnezeu bogățiile harului Său nu se revarsă pe pământ peste oameni. Dacă împlinirea făgăduinței nu se vede așa cum ar putea fi văzută, aceasta se datorează faptului că făgăduința nu este apreciată așa cum ar trebui. Dacă ar vrea, toți ar fi umpluți cu Duhul Sfânt.” (*Faptele apostolilor*, p. 50)

Suntem încrezători că Cerul așteaptă să toarne Duhul Sfânt într-o putere infinită pentru încheierea lucrării lui Dumnezeu de pe pământ. Recunoaștem că venirea Domnului Isus a fost întârziată și că Domnul nostru a dorit cu ardoare să Se întoarcă cu zeci de ani în urmă. Ne pocăim de încropeala noastră, de asemănarea noastră cu lumea și de pasiunea noastră limitată pentru Hristos și misiunea Sa. Suntem conștienți de apelul lui Hristos la o relație mai profundă cu El prin

rugăciune și prin studiul Bibliei și la un angajament mai fierbinte de a împărtăși lumii solia Sa pentru zilele din urmă. Ne bucurăm că „este privilegiul fiecărui creștin nu numai să aștepte, ci și să grăbească venirea Mântuitorului”. (*Faptele apostolilor*, p. 600)

De aceea, ca reprezentanți ai bisericii mondiale și în numele întregii noastre frățietăți, ne angajăm:

1. Să-L căutăm pe Dumnezeu în mod prioritar și personal pentru redeșteptare spirituală și revărsarea Duhului Sfânt prin puterea *ploiilor târzii* în familia, în viața și în slujirea noastră.

2. Să alocăm zilnic, în mod individual, un timp suficient de lung pentru părtășie cu Hristos prin rugăciune și studiul Cuvântului lui Dumnezeu.

3. Să ne examinăm inima și să-I cerem Duhului Sfânt să ne convingă de tot ceea ce ne-ar opri să descoperim caracterul lui Isus. Dorim să avem o inimă primitoare, pentru ca nimic din viața noastră să nu împiedice manifestarea plinătății puterii Duhului Sfânt.

4. Să-i încurajăm pe cei care conduc departamentele bisericii să petreacă timp în rugăciune, în studierea Cuvântului și în căutarea lui Dumnezeu pentru a înțelege planurile Sale pentru biserica Sa.

5. Să încurajăm fiecare organizație a bisericii noastre să aloce timp pentru ca administratorii, pastorii, lucrătorii din domeniul îngrijirii sănătății, angajații editurilor, educatorii, elevii, studenții și toți ceilalți angajați să caute împreună pe Isus și revărsarea promisă a Duhului Sfânt prin studiul Cuvântului lui Dumnezeu și prin rugăciune.

6. Să folosim orice sursă media, orice seminar și orice manifestare publică pentru a lansa un apel către membrii bisericii, ca să urmărească o relație mai profundă cu Isus, în vederea redeșteptării și reformei promise.

7. Să lansăm urgent un apel către toți membrii bisericii și să-i invităm să ni se alăture și să-și deschidă inima pentru primirea puterii transformatoare a Duhului Sfânt, care va produce o schimbare radicală în viața și în familia noastră, în organizațiile și în comunitățile noastre.

Recunoaștem în mod deosebit că Dumnezeu îi va folosi pe copiii și tinerii noștri în această ultimă și puternică redeșteptare. Îi încurajăm pe toți tinerii noștri să participe la experiența căutării lui Dumnezeu în vederea redeșteptării spirituale în viața lor și a împărtășirii Duhului Sfânt pentru a le împărtăși altora credința lor.

Lansăm un apel către fiecare membru al bisericii de a se uni cu liderii bisericii și cu milioanele de adventiștii de ziua a șaptea pentru cultivarea unei relații mai profunde cu Isus și pentru revărsarea Duhului Sfânt – la ora 7:00 a fiecărei dimineți sau seri. Acesta este un apel urgent de a forma, de jur împrejurul globului pământesc, un lanț de mijlocire stăruitoare. Acesta este un apel la predare totală în mâna lui Isus și la experimentarea puterii transformatoare a Duhului Sfânt în viața noastră, pe care Domnul nostru dorește cu ardoare să ne-o ofere acum.

Credem că scopul revărsării Duhului Sfânt prin puterea *ploiilor târzii*

este de a aduce la îndeplinire misiunea lui Hristos pe pământ, pentru ca El să poată reveni cât mai curând. Recunoscând că Domnul nostru va putea revărsa în plinătate Duhul Său peste o biserică aprinsă de dragoste pentru o lume pierdută, hotărâm să punem și să menținem pe primul loc în toate agendele de lucru ale bisericii noastre: redeșteptarea, reforma, ucenicia și evanghelizarea. Mai mult decât orice altceva, tânjim de dor după revenirea Domnului Isus.

Îndemnăm pe fiecare administrator al bisericii, conducător de departament, angajat în instituții, lucrător în domeniul sănătății, colportor, capelan, educator, pastor și membru al bisericii să ni se alăture și să facă din redeșteptare, reformă, ucenicie și evanghelizare cele mai importante și mai urgente priorități din viața personală și din slujirea noastră. Suntem încrezători că pe măsură ce Îl vom căuta împreună, Dumnezeu va turna Duhului Său cel Sfânt în măsură bogată, lucrarea Sa de pe pământ se va încheia, iar Domnul Isus va reveni. Strigăm împreună cu bătrânul apostol Ioan: „Amin! Vino, Doamne, Isuse!” (Apocalipsa 22:20).

Traducere și adaptare: **Nadia Safta**

Dincolo de Kalahari

Lupu Săvel, pastor, districtul Tecuci, Conferința Moldova

Primele impresii

Pe când soarele arunca primele raze ale dimineții peste oceanul de întuneric și ceață ce ne-a înveșmântat tot drumul, de la capitala Windhoek până în îndepărtatul trib Mafwe din regiunea Katima Mulilo, din Caprivi, după ce am depășit deșertul Kalahari, eram deja pe malurile fluviului Zambezi. În timp ce începeau să licărească primele focuri prin jungla africană, iar de după tufișuri se iveau chipuri speriate de copii, din imensitatea de întuneric brăzdată doar de farurile mașinilor, deodată s-au auzit glasurile copiilor cântând. O melodie plăcută, izbucnită din piepturile a zeci și zeci de copii, cântată cu speranță, cu lacrimi și cu dor. Chiar dacă dormeau în junglă sau, în cel mai bun caz, pe undeva în vreo colibă, chiar dacă nu mâncaseră nimic de câteva zile, chiar dacă cei mai mulți erau bolnavi de malarie sau SIDA, ei totuși cântau din toată inima.

Cântecul lor parcă ne-a trezit la realitate. Parcurseserăm mai bine de 1.500 km înghesușiți în două mașini, pline cu saltele de dormit, saci cu haine, păături, detergenți și alimente. În sfârșit, ajunseserăm. Eram „acasă”, la Centrul de Misiune „Mulimu wa Babalela”.

Un „acasă dulce-amar”

Acestor copii și părinților lor am vrut să le ducem o scânteie de speranță și o fărâmă de ajutor. La aeroport, ne-a așteptat responsabilul Centrului, Sorin Neacșu, împreună cu soția lui, Aida, și fetița lor. După ce am cumpărat câte ceva din ce era necesar, am pornit la drum. Acum eram, în sfârșit, „acasă”. Un „acasă” dulce-amar, nu doar pentru cei peste 200 de copii, ci și pentru instructorii lor de la Centru, care au făcut din misiune rațiunea existenței și sensul vieții lor. Un „acasă dulce” pentru că în fiecare dimineată toți acești copii,

împreună cu alții, care vin pe jos de prin satele înconjurătoare, uneori de la 40 sau 50 de km, se întâlnesc la altarul de dimineată pentru rugăciune și cântare. „Dulce” pentru că toți copiii, în fiecare dimineată, primesc orez, fructe sau altceva de mâncare. „Dulce” pentru că după masa de dimineată toți copiii învață despre Dumnezeu, învață să scrie și să citească, învață reguli elementare de igienă și noțiuni simple de matematică. În orele de după-amiază, participă la diferite jocuri educative sau îi ajută pe cei de la Centru. Un „acasă amar” în același timp, deoarece, în drumul către Centrul misionar, de multe ori părinții lor sau chiar ei sunt atacați de animalele sălbatice sau de șerpi. Uneori, când ajung acasă, găsesc satul devastat de elefanți, iar atunci singura opțiune pentru ei este să se întoarcă din nou la Centru.

Îmi revine în minte Natasha; a rămas orfană la 4 ani. Tatăl și mama ei au murit de SIDA. În ziua înmormântării, se uita absentă la mulțimea adunată în jurul gropii, săpată în nisip, între tufe... Nu înțelegea prea mult. La un moment dat a început să plângă în hohote... În ziua următoare, am luat-o în brațe și am dus-o la Centrul misionar. După câteva zile, a început să se joace, parcă uitând durerea pierderii părinților.

Nu pot să nu mă gândesc la Mafenico. Tatăl lui a murit bolnav, mama și-a pierdut rațiunea și și-a abandonat copilul. Era un băiat plin de viață și dornic de cunoaștere. Avea niște papuci rupți, de ieșeau degetele prin ei... Mereu stătea în preajma noastră. Îi plăcea să se uite cum lucram și era dispus să facă mereu ceva. Probabil că și el era unul dintre copiii condamnați de boala părinților.

Un „acasă amar” sau chiar foarte amar, deoarece mulți dintre acești copii sunt bolnavi de malarie sau SIDA. Speranța lor de viață nu depășește 40-45 de ani.

Un „acasă amar”, deoarece în fiecare zi câte 60-70 de suferinzi stau la rând la ceea ce ei numesc „clinică”, de fapt o cameră de la Centrul misionar, special amenajată pentru mici urgențe medicale. Acești oameni sosesc acolo dis-de-diminează, se așază pe rogojini sau direct pe nisip și așteaptă ore în șir ca cineva din personalul care se află la Centru să poată discuta cu ei sau să-i ajute. De cele mai multe ori, asistența medicală sau ajutorul primit este minimal, deoarece resursele sunt limitate. Cu toate acestea, misionarii fac tot ce le stă în putință pentru a le ușura și alina durerea.

Turism sau misiune

Bucuria slujirii am trăit-o alături de colegi, pastorii Petrică Nyerges și Corneliu Benone Lupu, care au fost însoțiți de un grup de tineri români din Italia. De mai mulți ani, ei organizează grupe misionare ce slujesc pentru alinarea suferințelor băștinașilor din nordul Namibiei, chiar la granița dintre Zambia, Zimbabwe și Botswana.

În primul rând, am mers acolo pentru programul de educare a copiilor, apoi pentru a duce câteva medicamente atât de necesare asistenței medicale minime acordate în cadrul Centrului, dar și pentru a construi o nouă clădire – noi spații pentru școală și ceea ce ei numesc „the big clinic” (clinica mare).

Printre copiii de acolo, i-am descoperit pe unii cu talente deosebite, care, pe lângă spiritul practic de adaptare la condițiile de viață, au avut bucuria de a învăța câte ceva din ceea ce înseamnă un stil de viață sănătos, norme de igienă și morală

minimum necesare, un comportament responsabil, civilizată. Ei au înțeles faptul că nu piatra sau focul, sau vrăciul este zeul la care trebuie să ne închinăm, pentru că noi avem un Părinte, un Tată în ceruri, care ne iubește, ne ascultă și răspunde rugăciunilor noastre.

Am întâlnit, de asemenea, băștinași destoinici care, pe tot parcursul lucrărilor de construcție, au fost alături de noi și ne-au ajutat. Lucrul a mers bine, chiar dacă materialele trebuiau aduse de la Katima, oraș aflat la peste 150 de km distanță. În cele câteva săptămâni, am reușit, ca echipă, în ciuda faptului că o mare parte de timp a fost alocată programelor de educare a copiilor și asistenței medicale, să finalizăm lucrările la noua clădire și, pe lângă aceasta, să montăm acoperișul unei noi biserici adventiste dintr-un sat vecin. Îi mulțumim lui Dumnezeu și Îl laudăm pentru ajutorul oferit și sprijinul acordat.

Gânduri de final...

Soarele se grăbea spre apus. Peste câteva ore, urma să plecăm. Câțiva copii cârlionțați și negri, se uitau la noi, în timp ce plantam câțiva arbuști „guava” lângă locul care urma să fie aleea de intrare pentru noua clădire. În ochii lor am văzut lacrimi, dar în viața lor am văzut speranță... Urma să pornim la drum. Ne așteptau sute de kilometri... și alți suferinzi... În urma noastră a rămas o oază de vindecare, au

rămas mâini agităndu-se și o dorință arzătoare de a ne reîntoarce. Cu câteva zile înainte, cumpăraserăm ajutoare din orașul Livingstone, din Zambia, pentru a le duce, distanță de 800 km, la Osivelo, acolo unde Sorin Neacșu a înființat și construit o biserică, dar puțini știu cu ce preț. A fost o fărâma de „mai bine” și pentru băștinașii de acolo.

Pentru mine, Africa a însemnat câteva săptămâni de efort intens, dar și o bucurie imensă de a-I sluji lui Dumnezeu și semenilor mei, într-un mod special. Nimic nu m-a mișcat mai mult ca dragostea și entuziasmul acestor copii care sunt dispuși să cânte ore și ore în șir. Din mijlocul „destinului lor de nisip și tufe”, seara se auzeau cântece în dialectul lor, dar și în limba engleză sau română: „Domnu-i iubirea ce mântuiește...” Incredibil...! Am fost emoționat până la lacrimi. Pentru ei, este tot ce se poate mai frumos. Și era, într-adevăr, frumos. Un „frumos cuminte”, care te pătrunde până în adâncul sufletului și face ca o parte din tine să rămână acolo, cu ei, lângă focul aprins în mijlocul junglei, privind încă o dată „Crucea Sudului” ce strălucește în luciul senin al cerului african, ca o făgăduință din partea lui Dumnezeu că, într-o bună zi, prin jertfa Domnului Hristos pe cruce, vom ajunge cu toții ACASĂ.

Ceas aniversar

Începând cu anul 1870, mesajul adventist a fost proclamat și în țara noastră. Speranța revenirii Mântuitorului a umplut inimi românești. Prin rugăciune și sacrificiu, au fost puse bazele bisericii noastre într-un teritoriu reticent la schimbări și nădejdi noi.

De atunci, timpul a trecut. Anii s-au prefăcut în decenii, iar deceniile în secole. Este deci momentul să ne amintim de începuturi și începători.

Trei dintre leagănele Bisericii Adventiste au așezat, în această toamnă, pietre de aducere-aminte a tot ceea ce a însemnat răsăritul Mișcării Advente în țara noastră.

Viile Noi, Constanța – *Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele...*

111 ani de speranță adventistă

La sfârșitul secolului al XIX-lea, Mișcarea adventă apare și se dezvoltă în regiunea Dobrogei. Printre primele comunități adventiste de aici se află și biserica din Viile Noi – Constanța.¹

Originile Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea VIILE NOI apar la sfârșitul secolului al XIX-lea, când misionarul rus Teofil Babienco (1850-1943) se refugiază în România.

În anul 1899, acesta se întâlnește în localitatea Viile Noi, lângă Constanța, cu Andreas Seegfried, care era lucrător biblic. Nu peste mult timp, ca urmare a activității misionare desfășurate, se organizează două grupe de

credincioși adventiști în localitățile Viile Noi și Anadolchioi (astăzi, cartiere ale municipiului Constanța). Aceste două grupe erau formate din etnici germani veniți din Crimeea, ambele însumând 61 de membri.

Cu privire la acești emigranți germani din Dobrogea, avem următoarea descriere: „Adventiștii, sau sabatarienii, sunt la Viile Noi, Constanța și la Sarighiol. Ei nu respectă sărbătorile mari, cum ar fi Paștele și Rusaliile. Religioși cum sunt, acești coloniști germani citesc cu multă atenție Biblia... Ei opresc dansul, disprețuiesc cântecele lumești. Jocul inocent cu mingea îl consideră necreștinesc. Nu admit nici ciocnirea de pahare cu vin, spunând: «Să

ai noroc.» Nici cârciumă nu deschid... Lipsesc și societățile distractive și cele sportive.”²

Această mărturie despre caracterul părinților noștri spirituali a fost generată de credința sinceră și reală că revenirea Domnului este aproape. În Sabatul din 23 octombrie 2010, Comunitatea Viile Noi s-a îmbrăcat în haine de sărbătoare pentru rememorarea acelor oameni și pentru a-L lauda pe Dumnezeu care Și-a condus poporul până azi.

Momentul principal al zilei a fost oficiat de fratele Teodor Huțanu, președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România. Mesajul rostit celor prezenți le-a subliniat dorința lui Hristos ca fiii și fiicele Sale să rămână atașați de El, așa cum sunt mlădițele legate de viță. Aceasta este condiția esențială pentru ca via Domnului să prospere și să ajungă roditoare.

La sărbătoare, au participat slujbași ai Conferinței Muntenia, pastori care au slujit în acest district, precum și credincioși, rod al mărturiei pionierilor de la Viile Noi. De asemenea, o suită de personalități culturale și politice dobrogene au fost alături de Biserica Adventistă la acest eveniment, iar presa locală a evocat cele întâmplate. Tot atunci a fost dezvelită o placă comemorativă dedicată acestui moment festiv.

1. Despre acest eveniment puteți afla pe larg accesând: www.adventistconstanta.ro/viile/

2. Ion Georgescu, *Analele Dobrogei*, anul VII, 1926, p. 33, 47.

Alexandria – Slavă Ție, Dumnezeu!

100 de ani de la botezul primului adventist din Teleorman

Sâmbătă, 6 noiembrie 2010, în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din Alexandria a avut loc un program aniversar, cu ocazia împlinirii a 100 de ani de la botezul lui Petre Drăgușin – primul adventist din Teleorman.

Programul a evocat începuturile adventismului în județul cu cea mai densă populație adventistă din România. Astfel, istoria adventismului din Teleorman se leagă de trei izvoare: Alexandria, Turnu-Măgurele și Putineiu. Prezentăm, pe scurt, istoria fiecăruia dintre ele.

Fratele Petre Drăgușin a aflat pentru prima dată despre convingerile adventiste de la Ioan Marinescu, în timp ce învăța meseria de croitor. A devenit interesat și a început să participe la întâlnirile adventiștilor din București. Dorința sa de a deveni membru s-a concretizat pe data de 18 decembrie 1910, devenind astfel primul teleormănean care acceptă solia adventistă.

Fratele Drăgușin a început să lucreze mai întâi pentru cei din casa lui. Din anul 1911 se întoarce la Alexandria, unde începe o zeloasă activitate misionară. Rând pe rând, rudele fratelui Drăgușin se atașează Bisericii Adventiste. Treptat, numărul credincioșilor din Alexandria a crescut, formând, în anul 1918, prima comunitate din județul Teleorman. Un alt nucleu al adventismului din Teleorman s-a format la Turnu-Măgurele. Aici au lucrat pentru Domnul frații Vasile Diaconu și Petre Turturică.

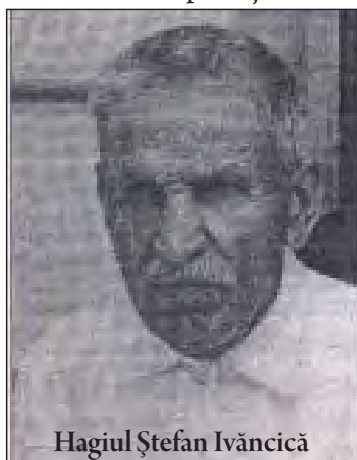
Vasile Diaconu, originar din Tecuci, își desfășura stagiul militar la Turnu-Măgurele. În armată a suferit diverse persecuții din cauza credinței pe care o susținea. Auzind de acest rătăcit, Petre Turturică, absolvent al Școlii de cântăreți bisericești, l-a căutat pentru a-l întoarce din rătăcire.

După mai multe discuții și frământări, Petre Turturică se hotărăște să se consacre Domnului.

Cei doi vor activa ca misionari în Turnu-Măgurele, făcând din acest oraș al doilea izvor al adventismului din Teleorman.

Pe lista pionierilor credinței noastre din județul mai-sus amintit trebuie adăugat și fratele Ștefan Ivăncică, din localitatea Putineiu. Acesta mai era numit și Hagiul, deoarece mersese pe jos până la muntele Athos și se hotărâse să trăiască o viață sfântă. Ca și Petre Turturică, a aflat despre solia revenirii Domnului tot de la Vasile Diaconu. A acceptat mesajul adventist cu aceeași râvnă prin care se ostenea mai înainte să îplinească pravila strămoșească. Primește botezul în anul 1913 și devine misionar în zona natală. În anul 1921, Comitetul Uniunii l-a acreditat pe fratele Ivăncică ca lucrător biblic în câmpul misionar Teleorman.

Pe truda și rugăciunile acestor pionieri se ridică astăzi, în județul Teleorman, 95 de biserici adventiste și 19 grupe. Acestea sunt altare de dor și așteptare a Domnului nostru Isus, cât și tot atâtea glasuri ce transmit lumii speranța unei

vieți noi. Astfel, la o populație totală de 437.000 de locuitori, aproximativ 6.000 dintre ei sunt membri adventiști. Dacă luăm în calcul copiii și simpatizanții credinței noastre, atunci numărul celor care împărtășesc convingerile adventiste tinde către cifra de 7.000.

Cu ocazia acestui program, sute de credincioși adventiști din Teleorman și din țară, oaspeți neadventiști și invitați speciali s-au bucurat de o atmosferă deosebită de închinare și părtășie.

Dintre invitații neadventiști prezenți, îi amintim pe dna Ioana Rodica Tatu, reprezentantă a Prefecturii Teleorman, și pe dl Onisim Ciuriuc, pastorul Bisericii Penticostale din Teleorman, care au transmis un mesaj Bisericii Adventiste.

Din partea Uniunii Române a fost prezent fratele Teodor Huțanu, care a rostit Cuvântul Domnului. De asemenea, a fost prezent și fratele Nelu Burcea, directorul Departamentului de Comunicare, originar din Peretu, localitatea cu cel mai mare număr de adventiști din Teleorman.

În mesajul său, fratele Huțanu a comparat perioada lui Noe cu vremurile pe care le trăim astăzi. Ca și Noe, poporul adventist trebuie să avertizeze lumea de consecințele judecății lui Dumnezeu. Datoria noastră este aceea de a pregăti o corabie care să fie disponibilă pentru orice om. Noi trebuie să accentuăm faptul că singura posibilitate a cuiua de a fi salvat este ca acesta să se afle în „corabia mântuirii”.

Pitești – Nu uita drumul!

140 de ani de istorie adventistă în România

Primul vestitor care a proclamat solia adventistă în România a fost Michael Belina Czechowski (Cecovski). Fost preot polonez, Czechowski ajunge în America, unde primește mesajul adventist. Devine pastor și dorește să ducă speranța pe care a primit-o și pe meleagurile natale.

În anul 1864, pleacă în Europa și predică în Italia, Elveția, Austria și Ungaria. Șase ani mai târziu (1870) ajunge la Pitești, unde face cunoștință cu familia Aslan. În acest cămin se va forma primul nucleu de credincioși adventiști din România.

După plecarea lui Czechowski, liderul acestui grup devine inginerul Toma Aslan, care va coordona înființarea Bisericii Adventiste de aici. În anul 1884, a fost tipărită, pentru prima dată în românește, revista *Adevărul prezent*.

Tot în anul 1884, Biserica din Pitești este vizitată de președintele Conferinței Generale, George Butler. Acesta a remarcat „că majoritatea adventiștilor din Pitești făceau parte din clasa înstărită și influentă a societății românești” și că „un mare număr de vizitatori și prieteni ai bisericii

erau pe punctul de a se pregăti pentru botez”.¹

În Sabatul din 20 noiembrie 2010, Biserica din Pitești a evocat modul în care Dumnezeu a condus lucrarea Sa din acest loc. Pe lângă credincioși, la eveniment au participat atât reprezentanți ai Uniunii Române, responsabili din cadrul Conferinței Oltenia, delegați din Conferințele Banat, Transilvania de Nord, Transilvania de Sud, cât și profesori de la Institutul Teologic Adventist. Autoritățile locale au fost prezente prin domnul Tudor Pendiuc, primarul localității. Oaspetele special a fost fratele Bruno Vertallier, președintele Diviziunii Euro-Africa. „Dumnezeu este marele ziditor al poporului Său”, spunea fratele Vertallier în cuvântul adresat participanților. „Lucrarea Sa de formare a acestui

1. Corneliu Ghiocel Fitzai, *Mișcarea Adventistă de Ziua a Șaptea din România*, Clever Books Publishing, 2009, p. 222.

popor are în vedere mai mult caracterele copiilor Săi și mai puțin ziduri și clădiri. Iubirea față de aproapele este singura legătură ce formează în mod indestructibil o comunitate și reprezintă calitatea fără de care nu vom fi acceptați la judecată.”

La final, fratele Bruno Vertallier a dezvelit o placă ce le va aminti generațiilor viitoare faptul că adventismul românesc a început la Pitești.²

2. Înregistrarea integrală a acestui eveniment poate fi vizionată pe site-ul www.pitestiadventist.ro

Ne bucurăm că biserica noastră își are temelia pe activitatea neobosită a acestor credincioși. Ei nu au fost oameni fără defecte, dar se încredeau în neprihănirea Domnului Hristos și așteptau revenirea Sa în mărire. Ei au îndeplinit partea grea a stabilirii și integrării mesajului adventist în spațiul românesc, captiv al unor obiceiuri și mentalități închise. Înfruntând persecuția, respingerea și izolarea, aceștia ne-au transmis o credință curată și fermă.

Este responsabilitatea noastră să ducem mai departe mesajul de speranță și să pregătim glorioasa lui împlinire!

Material realizat de redacția revistei *Curierul Adventist*.

Comitetul executiv al Uniunii

21 noiembrie 2010

În perioada 19-21 noiembrie s-au desfășurat ședințele Comitetului executiv al Uniunii de Conferințe și al instituțiilor Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Cei prezenți la lucrări au avut bucuria să cunoască o serie de proiecte cu privire la viitorul bisericii, proiecte ale lui Dumnezeu exprimate prin slujitorii Săi.

Lucrările au început în data de 19 noiembrie. Rând pe rând, conducătorii instituțiilor bisericii și-au prezentat bugetul și strategia de acțiune pe anul 2011. Întâlnirea cu reprezentanții instituțiilor ne-a dat prilejul să vedem ce poate să facă încrederea în Cuvântul lui Dumnezeu. Am văzut cât de frumos poate lucra Dumnezeu prin cei ce se pun la dispoziția Lui, prin credință.

Duminică, 21 noiembrie, s-au desfășurat lucrările Comitetului executiv al Uniunii. La lucrări au luat parte președintele Diviziunii Euro-Africa, Bruno Vertallier, și trezorerul, Norbert Zens. Devoționalul a fost prezentat de fratele Bruno Vertallier. Mesajul spiritual s-a bazat pe experiența lui Baruc, descrisă în Ieremia 45:5: „... ție îți voi da ca pradă de război

viața ta, în toate locurile unde vei merge.”

După rugăciune și consacrare, președintele, secretarul și trezorerul Uniunii Române și-au prezentat rapoartele. În acest număr al revistei, avem raportul președintelui Uniunii, care cuprinde strategia spirituală a bisericii pe anul 2011. Din raportul secretarului am reținut câteva remarci care ne pun pe gânduri: „... Deși începând cu anul 2009 asistăm la o ușoară creștere a numărului de membri, mult prea mică în raport cu așteptările și posibilitățile pe care le avem, acest fapt nu ne poate opri să ne întrebăm: Dacă fenomenul emigrației a încetat, de ce ritmul de creștere al numărului membrilor nu se ridică nici măcar cu 1%? Dacă Biserica din România dispune de cele mai moderne mijloace de vestire a Evangheliei, de programe și resurse, de ce totuși numărul botezurilor nu este mai mare? Dacă la sfârșitul anului 2009, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din România dispunea de 299 de pastori hirotoniți și 53 de pastori-asistenți, cu un total

de 883 de angajați, și număra 67.635 de membri, de ce totuși rezultatele nu sunt pe măsură? Întrebările pot continua. Putem găsi și explicații. Mai mult ca oricând, e timpul să ne întrebăm: Încotro ne îndreptăm și care este misiunea noastră? Ellen White declară: «Toți cei care primesc viața lui Hristos sunt sfințiți pentru lucrarea de mântuire a semenilor lor. Biserica a fost întemeiată pentru lucrarea aceasta, și toți aceia care iau asupra lor sfânta ei răspundere se leagă, prin aceasta, să fie conlucrători cu Hristos.» (*Hristos, Lumina lumii*, p. 822, în orig.)

Raportul trezorerului a arătat că, în ciuda crizei economice din țară, credințioșii în zecimi și daruri a închinătorilor lui Dumnezeu n-a scăzut.

Dezbaterile despre NET 2011 au scos în evidență interesul pe care conducătorii bisericii îl au pentru acest proiect misionar ce trebuie unit cu acțiunea „Cucereste Europa pentru Hristos” – inițiativa Diviziunii Euro-Africa. Apelul la redeșteptare și reformă, inițiat de Conferința Generală, la propunerea Comitetului de redeșteptare și reformă, a angajat interesul delegaților exprimat prin luările de cuvânt și angajamente.

Asociația Pastorală își propune pentru prezentul mandat, precum și pentru anul 2011, să-i asiste pe pastori în dezvoltarea lor profesională, personală și spirituală. În vederea obiectivelor propuse, se va urmări desfășurarea unor programe de educație continuă, punerea la dispoziția pastorilor și prezbiterilor a resurselor materiale pentru evanghelizare și pastorație. În același timp, se va desfășura un

program de evaluare pastorală. Responsabilii la nivel de Uniune și Conferințe vor susține punctele majore ale Consiliului de misiune privind evanghelizarea, capelania și misiunea externă.

Obiectivul **Departamentului Comunicare** este acela ca mesajele lui Dumnezeu să ajungă în societate și în biserică prin folosirea eficientă a tehnologiilor și metodelor de comunicare contemporane. Urmărește: realizarea unei agenții adventiste de presă, continuarea emisiunii „Dreptul la opinie”, transmiterea filmului „Advenștii” în diverse medii, schimb de experiență cu alte Uniuni adventiste, întâlnire națională a responsabililor de comunicare din biserici, participarea la simpozioane și seminare în țară și în străinătate.

Avându-se în vedere că utilizatorii de internet sunt copii și tineri, prin **Departamentele Tineret și Copii** au fost votate strategii care să răspundă nevoilor spirituale ale acestor categorii. Departamentul Copii și-a propus: tipărirea Manualului responsabilului de la Departamentul Copii, pentru fiecare comunitate. În fiecare Conferință se vor desfășura convenții de pregătire a celor ce conduc studiile biblice la secțiunile Primii pași, Grădiniță, Primară și Juniori, se va reorganiza departamentul, în sensul includerii tuturor secțiunilor și programelor referitoare la copiii de la 0 la 14 ani, se vor adapta materialele existente în funcție de nevoile și specificul Uniunii noastre și se va continua ediția a II-a a Festivalului „Vreau să cânt”.

18 Curierul Adventist – decembrie 2010

Pentru Departamentul de Tineret al bisericii, pe lângă activitatea de întreținere și continuitate a diverselor ramuri și proiecte de tineret, anul 2011 aduce provocări care au fost prezentate înaintea lui Dumnezeu

ca planuri, cu mențiunea că atât cât va fi atins din aceste planuri va fi numai meritul Său. Dintre acestea am reținut câteva activități și evenimente: săptămâna angajamentului și implicării pentru tinerii adventiști va fi între 15 și 21 ianuarie; vor avea loc instruirii și va fi făcut ultimul efort în distribuirea invitațiilor pentru Net. Convenția pentru proiecte de misiune va avea loc între 15 și 17 aprilie și va avea ca invitat pe noul director al Departamentului de Tineret al Diviziunii, Stephen Sigg. Camporeea Internațională de Exploratori–Roma 2011, va avea loc între 1 și 8 august. Exploratori din toată țara vor participa la camporeea europeană. Congresul Național al Tinerilor Adventiști va avea loc între 23 și 28 august, iar Congresul Național AMiCUS se va desfășura între 18 și 20 noiembrie.

Departamentul Școala de Sabat și Lucrarea personală constituie sistemul principal de educație și instruire religioasă la nivel de biserică locală, prin care majoritatea adventiștilor deprind învățăturile Bibliei, incluzând principiile bisericii, și devin motivați și pregătiți pentru a vesti Evanghelia tuturor oamenilor. Proiectul acesta va fi realizat prin studiile Școlii de Sabat online, prin Speranța TV, Radio Vocea Speranței și prin Școala bisericii, prin lucrarea personală a elevilor Școlii de Sabat, prin evangheliștii laici, prin A.S.E.F., S.U.P. și Sola Scriptura.

Departamentul Educație a prezentat posibilitatea de

a se crea condiții ca tot mai mulți copii și tineri ai bisericii să poată să studieze într-o instituție a bisericii, începând cu grădinița și terminând cu facultatea. Se dorește deschiderea a 6 grădinițe, a 2 școli primare și demararea procesului de înființare a altor 2 școli. Se are în vedere și continuarea procesului de consolidare a Institutului Teologic de la Cernica și popularizarea acestuia în cadrul bisericilor de pe întreg teritoriul țării. Continuarea procesului de consolidare a Școlii Sanitare de la Brăila, prin atragerea de tineri adventiști și consolidarea parteneriatului cu Fundația „Casa Pâinii”, pentru pregătirea de misionari medicali. Va continua Olimpiada de Religie, mijloc de promovare a Bibliei în rândul tinerilor din biserică. Se va organiza Convenția de Educație pentru cadrele didactice adventiste.

Departamentul Familie vine cu următoarele proiecte: Continuarea procesului de înființare a Asociației pentru Cămin și Școală, la nivelul bisericilor locale. Organizarea în luna mai a unei convenții de instruire a pastorilor în domeniul consilierii maritale. Organizarea și promovarea Săptămânii Familiei Adventiste, în luna februarie. Punerea la dispoziția Conferințelor a resurselor necesare derulării eficiente a acestui eveniment.

Departamentul Misiunea Femeii își propune să le ajute pe femeii în depășirea problemelor lor specifice, astfel încât să reprezinte modele de echilibru,

de moralitate și spiritualitate.

Departamentul Relații oficiale și Libertate religioasă ne-a oferit un citat din Spiritul Profetic la care să luăm aminte. „Nimeni să nu stea calm în așteptarea răului, mângâindu-se singur cu credința că această lucrare trebuie să meargă înainte, pentru că profeția a arătat acest lucru și că Domnul va fi un scut și un adăpost pentru poporul Său. Noi nu facem voia lui Dumnezeu dacă stăm liniștiți, nefăcând nimic pentru a păstra libertatea de conștiință” (*Mărturii*, vol. 5, p. 711). În spiritul acesta, au fost votate toate proiectele pentru anul 2011.

Un raport scurt, dar plin de miez, a fost cel al **Departamentului Publicații**. Am urmărit un șir de minuni ale Domnului în acest domeniu. Lucrarea de publicații se află în avântul ofensivei finale. Departamentul își propune să realizeze, cu ajutorul lui Dumnezeu, atingerea unor obiective îndrăznețe. Dintre proiectele misiunii prin carte am notat că se va asigura o gamă variată de modele de Biblii tipărite prin Asociația Biblică a Bisericii noastre – „Casa Bibliei”. Va continua traducerea, redactarea și tipărirea volumelor de *Mărturii* 1-9, autor Ellen White. De asemenea, editarea celor trei volume *Selected Messages*, autor Ellen White și va continua subvenționarea, în colaborare cu Editura Viață și Sănătate, a abonamentelor pentru revistele *Curierul Adventist* și *Semnele timpului*.

Prin **Departamentul Spiritul Profetic** se va urmări afirmarea rolului și autorității

” **Mai mult ca oricând e timpul să ne întrebăm: Încotro ne îndreptăm și care este misiunea noastră? Ellen White declară: «Toți cei care primesc viața lui Hristos sunt sfințiți pentru lucrarea de mântuire a semenilor lor. Biserica a fost întemeiată pentru lucrarea aceasta, și toți aceia care iau asupra lor sfânta ei răspundere se leagă, prin aceasta, să fie conlucrători cu Hristos.»**

Spiritului Profetic în viața practică a bisericii. Activitățile principale ale departamentului se vor derula anual, având ca temă unul dintre subiectele mari prezentate de Spiritul Profetic. Tema anului 2011 va fi: „Semnificația închinării autentice”. Dintre proiectele discutate am reținut: editarea catalogului Spiritului Profetic. Editarea cărții *Ellen White despre predicare sau Gânduri pentru predicarea Cuvântului lui Dumnezeu*. Întreținerea site-ului *ellen-white.ro / spiritulprofetic.ro* ca sursă de inspirație, credință, informare și prevenire a fenomenelor de disidență pe teme ce au legătură cu domeniul Spiritului Profetic. De asemenea, se va răspunde acuzațiilor tradiționale aduse Spiritului Profetic.

Cât despre sănătatea fizică, **Departamentul Sănătate** va urmări înființarea unui Centru de documentare și consiliere medicală la nivel național. Prin susținerea echipei „Caravana Sănătății”, se va realiza distribuirea de seminare, organizarea de serii „Expo-Sănătate” și vor fi realizate DVD-uri pentru cluburi de sănătate. Va avea loc o conferință națională a personalului medical din domeniul recuperării fizice. Vor fi invitați speciali din țară și străinătate, propunându-se ca locație Târgu-Mureș.

Departamentul Muzică se va concentra în anul 2011 pe următoarele proiecte: finalizarea

și tipărirea Ghidului pentru conducătorii muzicali din comunitățile locale, finalizarea proiectului de revizuire a *Imnurilor creștine*, în cazul nerealizării acestuia în anul curent, editarea și tipărirea colecției de cântece pentru copii (Licurici și Primară). Acompaniament pentru colecțiile de cântece ale tinerilor. Organizarea unor tabere de muzică

” împreună cu responsabilii muzicali ai Conferințelor și formarea unui nucleu pentru orchestra națională a adventiștilor de ziua a șaptea.

Departamentul Grupuri Etnice din cadrul Uniunii este chemat să stabilească legături între credincioșii de diferite etnii, promovând în felul acesta dezvoltarea spirituală și misionară a bisericii pe teritoriul Uniunii. Departamentul își propune să fie o ușă către Uniune pentru bisericile etnice și membrii lor, să desfășoare munca unui ambasador al Uniunii în grupurile lingvistice/etnice cu scopul ca viziunea, mesajul și programele Uniunii să fie transmise bisericilor locale pentru dezvoltarea lor spirituală și misionară.

Ședința Comitetului executiv s-a încheiat într-o atmosferă spirituală și plină de încredere în viitorul lucrării lui Dumnezeu. Am plecat gândindu-mă la făgăduința Domnului făcută lui Baruc: „... ție îți voi da ca pradă de război viața ta, în toate locurile unde vei merge” (Ieremia 45:5).

Material realizat de redacția revistei Curierul Adventist.

LIMBA NOASTRĂ

CEA DE TOATE ZILELE

Roxana Lupu, asis. univ. drd. – Institutul Teologic Adventist, Cernica

Pentru că suntem creați cu nevoia de a relaționa unii cu alții și cu Dumnezeu, iar relațiile se pot construi și menține prin intermediul cuvântului, acesta devine un instrument indispensabil comunicării. Dumnezeu S-a folosit de cuvânt încă de la început pentru a întocmi lumea care ne găzduiește. Adam și Eva au fost creați cu capacitatea de a vorbi și nu a fost nevoie de nimeni care să îi învețe limbajul articulat. De la ei încoace, oamenii au nevoie de „profesori” care să le predea vorbirea. Și aceasta, în general, se realizează prin imitare. Este uimitor cum un copil, abia înălțat pe treapta superioară stării de bebeluș, învață cuvinte. Mai întâi stălcit, vorbind „în limba lui”, mai apoi din ce în ce mai elevat, odată cu trecerea spre stadiul de om mare.

Prin cuvinte descriem lumea din jurul nostru, pe cea din noi și, exprimându-le, reușim să le înțelegem mai bine. Ni se lămuresc detalii cărora, uneori, nu le putem oferi o reprezentare clară în forul nostru interior. Căutându-ne cuvintele, pentru a exprima sentimente sau priveliști, ne descoperim în diferite ipostaze care ne pun într-o altă lumină, chiar în ochii noștri.

Complicatul proces al vorbirii

Vorbirea reprezintă „folosirea limbii în procesul de comunicare între membrii unei anumite colectivități”¹; este „asimilată adesea cu limbajul, definit ca «facultate naturală de a vorbi»”² Ni

se pare numai normal să vorbim, să comunicăm. Însă procesul vorbirii este deosebit de complex.

De producerea sunetelor este responsabil aparatul fonarticulator, care are numeroase părți componente, unele dintre ele mici și neînsemnate, dar cu rolul lor bine stabilit: plămâni, laringele, glota, epiglota, faringele, cavitatea bucală, fosele nazale, limba, vălul palatin, palatul dur (cerul gurii), zona alveolară, dinții, maxilarul inferior, buzele.

Este recunoscut faptul că, în general, surzii nu pot vorbi. Așadar, avem nevoie de aparatul auditiv care se ocupă de receptarea sunetelor și care are următoarele componente principale: canalul auditiv extern, membrana timpanică, grupul de oscioare, cohleea sau urechea internă.³

De ce vorbim?

Scopul recunoscut al vorbirii este acela de a transmite informații. Însă acesta nu este singurul și cel mai important. „Mai mult decât un instrument care permite transmiterea ideilor, vorbirea este actul prin care o persoană se afirmă și se angajează în relația interumană. A nu vorbi înseamnă a aboli relația cu celălalt.”⁴ Așadar, vorbim pentru a convinge, pentru a impresiona, pentru a provoca o reacție din partea celorlalți, pentru a amuza, pentru a ne face înțeleși, pentru a

Humanitas, București, 2006.

3. Ion Toma, *Fonetica și ortografia limbii române*, Editura Universității din București, 2000.

4. Norbert Sillamy, *Dicționar de psihologie*, Editura Univers Enciclopedic, București 2000.

ne exprima diversele puncte de vedere, pentru a fi acceptați de grup sau pentru a ne defula (se spune că oamenii vorbesc mult și cu oricine pentru că nu-i ascultă tocmai persoanele care ar trebui).⁵ Toate aceste ultime motive asigură funcția de socializare a limbajului articulat, a vorbirii.

Vorbirea, treaptă spre desăvârșire sau desăvârșirea însăși

Biblia vorbește mult despre subiectul abordat aici. Există numeroase texte care se referă la vorbire (verbul *a vorbi*, sub diferitele sale forme gramaticale, apare de peste 1.500 de ori în Biblie). În general, sunt subliniate problemele de fond ale vorbirii. Se vorbește mai puțin (sau mai puțin explicit) despre forma vorbirii noastre. Dar faptul că pare să nu i se acorde o importanță prea mare formei, nu înseamnă că aceasta este o chestiune minoră sau lipsită de importanță.

5. Petre Anghel, *Stiluri și metode de comunicare*, Editura Aramis, București, 2003.

1. DEX '98.

2. Roland Doron, *Dicționar de psihologie*,

Apostolul Iacov face o afirmație îndrăzneată: „Dacă nu greșește cineva în vorbire este un om desăvârșit” (Iacov 3: 2). Iar desăvârșirea este starea spre care tindem cu toții. Dar de ce este vorbirea atât de importantă? Pentru că, așa cum afirmam la început, ea exteriorizează ceea ce este înrădăcinat în noi. Ceea ce știm, ceea ce gândim, ceea ce suntem. De fapt, pentru mulți suntem ceea ce vorbim, suntem cum vorbim. Un om care strigă este considerat un om irascibil. Unul care vorbește dezacordat, cu greșeli gramaticale, este catalogat drept incult. Este evident că apostolul se referă aici la aspecte legate de ceea ce vorbim, de conținut, nu neapărat de formă, de cum vorbim. Dar cum ar arăta un conținut deosebit într-un înveliș sărăcăcios, rupt și murdar?

Vorbirea, carte de vizită

Noi avem câteva cărți de vizită care ne recomandă în fața semenilor. Comportamentul, felul în care arătăm, în care ne îmbrăcăm, în care ne purtăm, toate vorbesc despre noi. Cei din jurul nostru își fac o anumită părere despre noi, fie corectă, fie greșită, numai privindu-ne. Vorbirea este una dintre aceste cărți de vizită. Felul în care vorbim spune ceva despre cultura noastră, despre cunoștințele pe care le avem, despre statutul nostru social și intelectual.

Există o tendință și o dorință normală de a fi / de a ne face plăcuți înaintea oamenilor. De a „căpăta trecere”. Și pentru aceasta suntem foarte atenți la felul în care ne îmbrăcăm, la aspectul nostru exterior, la gesturile pe care le facem când suntem în compania anumitor persoane. Aceeași grijă deosebită ar trebui să o avem și cu privire la felul în care vorbim. Uneori nu contează numai ceea

ce spunem, ci și felul cum îmbrăcăm ideile noastre în cuvinte, în anumite forme gramaticale corecte, într-un stil adecvat conversației respective.

Cum ar arăta cel care predică și prezintă vestea bună a lui Dumnezeu vorbind neîngrijit, cu greșeli de exprimare și dezacorduri, care nu sunt efectele normale ale emoțiilor, ci modul lui zilnic de a se exprima. E ca și cum s-ar urca la amvon în trening sau în hainele în care zugrăvește apartamentul. Sau o persoană cultivată, un profesor de pildă, care încearcă să descrie Evanghelia în termeni pe care nici el singur nu îi înțelege prea bine. E ca și cum ar veni la biserică în frac sau în rochie de mireasă, deși nu este anunțată nicio nuntă.

Vorbirea corectă și mântuirea

Există vreo legătură între vorbirea noastră și mântuire? Între corectitudinea vorbirii și salvare? Aparent, niciuna. Cu siguranță că Dumnezeu ordina, Cel care ne-a îndemnat să fim cap și nu coadă, ne vrea întregi din toate punctele de vedere. Suntem epistole vii. Dar epistolele scrise într-o limbă greșită nu reușesc să își atingă scopul, induc în eroare, denaturează adevărul și diminuează interesul cititorilor față de conținutul lor.

Există vreo legătură între mesajul adventului, mesajul bisericii noastre și corectitudinea exprimării lui? Care este locul limbii corecte în economia mântuirii noastre? Este datoria noastră de copii ai lui Dumnezeu să transmitem mesajul încredințat nouă în cea mai corectă limbă posibilă. Este adevărat că important este fondul și nu forma, că „se poate și așa”, dar noi nu suntem creștinii lui „se poate și așa”, ci mesagerii Cerului.

Dacă nu de dragul Evangheliei veșnice încredințate nouă (să o ducem și celor care ar putea să afle o pricină de poticnire în forma vorbirii noastre), dacă nu de dragul imaginii noastre publice, atunci măcar de dragul generației viitoare, de dragul acestor micuți care sunt la vârsta când fac / vorbesc ca mama și ca tata, ca fratele și sora din biserică, merită să ne luptăm să vorbim corect. Pavel îl sfătuia pe Timotei să fie „o pildă [...] în vorbire” (1 Tim. 4:12), iar pe Tit să dea dovadă de „vorbire sănătoasă și fără cusur, ca potrivnicul să rămână de rușine și să nu poată să spună nimic rău de noi” (Tit 2:8). Cusurul este definit ca lipsă, imperfecțiune, defect, greșală sau abatere. Așa că o vorbire fără greșală este standardul unora care au o origine atât de nobilă, o chemare atât de sfântă și un viitor atât de înalt.

Daruri **mari** din mâini **micuțe**

Erika F. Puni

18 decembrie – Ziua Mondială a Departamentului Administrarea Creștină a Vieții

De multe ori, mi s-a pus următoarea întrebare: „Când este potrivit să începem educarea copiilor în privința dăruirii zecimii și a darurilor?” Faptul că această întrebare este pusă frecvent, sugerează existența interesului multor părinți și învățători creștini în a le da copiilor o educație adecvată în acest sens. De asemenea, aceasta mai indică faptul că membrii bisericii sunt conștienți că valorile creștine trebuie deprinse încă din copilărie.

Personal, susțin ideea că și la acest capitol copiii trebuie pregătiți de la vârste cât mai fragede. Ori de câte ori mi se pune întrebarea: „Când este potrivit să le prezentăm copiilor principiul dăruirii sistematice?”, gândul meu se duce la textul din Deuteronom 11:18-21: „Puneți-vă, dar, în inimă și în suflet aceste cuvinte pe care vi le spun. Să le legați ca un semn de aducere-aminte pe mâinile voastre și să fie ca niște fruntarii între ochii voștri. Să învățați pe copiii voștri în ele și să le vorbești despre ele când vei fi acasă, când vei merge în călătorie, când te vei culca și când te vei scula. Să le scrii pe ușorii casei tale și pe porțile tale. Și atunci, zilele voastre și zilele copiilor voștri în țara pe care Domnul a jurat părinților voștri că le-o va da, vor fi tot atât de multe, cât vor fi zilele cerurilor deasupra pământului.”

Sfatul Domnului

Din acest pasaj putem extrage mai multe principii biblice în legătură cu instruirea copiilor despre zecimi și daruri:

1. Educarea copiilor cu privire la Dumnezeu și binecuvântările Sale este o responsabilitate spirituală a celor care au făcut un legământ cu El.
2. Textul citat indică faptul că educația spirituală implică iubirea

lui Dumnezeu cu „toată inima ta și cu tot sufletul tău”. De aceea, prima sarcină este aceea de a-i ajuta pe copii să-L cunoască pe Dumnezeu prin experiență personală.

3. Educația spirituală include instruirea copiilor în a-I oferi lui Dumnezeu zecimi și daruri ca recunoaștere a faptului că tot ceea ce există este opera lui Dumnezeu și Îi aparține Lui. Oferirea zecimii exprimă credințioșie, iar darurile arată recunoștință.
4. Închinarea este cadrul potrivit pentru instruirea copiilor despre zecimi și daruri. Închinarea înseamnă recunoașterea suveranității divine și demonstrează faptul că Îl iubim.
5. Dumnezeu așteaptă ca poporul Lui să îndeplinească cerințele Sale privind zecimile și darurile. El apreciază ascultarea care provine din dragoste.
6. Dumnezeu dorește ca poporul Său să aducă daruri cu o inimă voioasă și cu un spirit binevoitor.
7. Dumnezeu le-a promis binecuvântări îmbelșugate celor care vor fi credințioși în prevederile Sale cu privire la dăruire.

Recomandări practice

Instruirea copiilor în legătură cu dăruirea sistematică nu trebuie să fie o preocupare opțională. Frământarea noastră se legă mai degrabă de când, cum și care este cea mai potrivită cale de a le transmite acest principiu.

Cel mai bun mod de a învăța copiii

să fie deschiși și darnici este ca ei să practice acest lucru la Școala de Sabat sau la serviciul divin. Bineînțeles, copiii mai mici nu cunosc, deocamdată, diferența dintre zecime și darurile de bunăvoie, dar pot învăța încă de acum valoarea dăruirii pentru Domnul.

Când ar fi potrivit să abordăm pentru prima dată acest subiect cu copiii noștri? Opinia mea este că putem începe să-i obișnuim pe copii cu dăruirea imediat ce sunt capabili să țină ceva cu mânuțele lor. Am făcut acest lucru cu fetița noastră încă de când avea doar câteva luni. Astăzi, la vârsta de doi ani, așteaptă mereu să primească de la noi ceva pentru a dăruia la biserică.

Când încep să primească bănuți de la bunici și rude sau când părinții le oferă lor banii din alocație, copiii pot fi îndemnați să dea a zecea parte ca mulțumire și recunoștință Domnului.

Exemplul lui Ellen White este relevant în acest sens. La vârsta de doisprezece ani, ea cunoștea deja o meserie. Mai târziu, povestea că împreună cu sora ei îi dădeau banii câștigați mamei lor, spunând: «Cumpără în așa fel încât, după ce ne cumperi haine, să mai rămână ceva și pentru lucrarea misionară.» Și ea făcea așa, încurajând astfel în noi spiritul misionar.¹

Deși poate sunt mici și neînsemnate, darurile copiilor pentru lucrarea Domnului „vor fi ca niște mici râulețe care, unite laolaltă și curgând mereu, vor forma un fluviu”²

Traducere și adaptare: **Iosif Diaconu**

1. Ellen White, *Căminul adventist*, ed. 1996, p. 356.
2. *Ibidem*, p. 360.

Informare cu privire la Convenția ASI România

1-2 octombrie 2010

Remus Bența, președinte ASI România

Suntem în mod deosebit încântați de faptul că, prin ospitalitatea și bunăvoința Conferinței Oltenia, am putut organiza în acest an cea de-a XXII-a Convenție ASI România în Craiova, pe data de 1 și 2 octombrie 2010.

În cadrul Conferinței Oltenia avem la această oră un număr de 25 de membri ASI și am fost încântați că am putut să ne bucurăm de reîntâlnirea și părășia familiei ASI, de această dată în Oltenia.

Programul s-a desfășurat la Biserica Craiova 1 și a început vineri seara, la ora 19:00. Ne-am bucurat foarte mult de participarea numeroasă a membrilor bisericii locale și, de asemenea, de prezența delegaților veniți din cadrul celorlalte Conferințe.

Principalele momente ale programului de vineri seara au fost: o prezentare a activității ASI România de la înființarea sa, în anul 1998 și până astăzi, făcută de către fratele Ioan Mohora, trezorierul ASI România; o prezentare a proiectelor susținute în perioada iunie 2009 - septembrie 2010,

făcută de vicepreședintele ASI, fratele Dumitru Palada, însoțită de intervenția fratelui Georg Hedwing, coordonatorul unuia dintre proiectele majore din acest an – construirea Centrului

Seniorilor de la Leordeni, județul Argeș.

Programul a cuprins multe momente de muzică de laudă, iar Cuvântul lui Dumnezeu a fost împărtășit asistenței de către fratele Eduard Călugăru, trezorierul Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste.

A doua zi, programul a debutat cu momente de devoțiune, închinare și dezbateră a studiului Școlii de Sabat.

Președintele Comisiei de Evaluare și Aprobare a Proiectelor, fratele Leonard Azamfirei, a prezentat proiectele propuse spre finanțare în anul 2011. Acestea fiind selectate după încheierea sesiunii de depunere de proiecte sunt în număr de 24, după cum urmează:

	Categorie proiecte	Suma solicitată (Exp. în RON)
	Proiecte evanghelice	
1.	Sola Scriptura – Banat	30.000
2.	Revista <i>Împreună</i> , Asociația Hand Hope	30.000
3.	Misiune pe NET, Uniunea	15.000
4.	Când Tu erai în temniță, Serviciul Umanitar pentru Penitenciare	10.000
5.	Plantarea de biserici cu un absolvent ITA, Conferința Oltenia	20.000
6.	Un tensiometru pentru fiecare misionar, Conferința Oltenia	6.000
7.	Un capelan adventist pentru penitenciarele Olteniei	20.000
8.	<i>Semnele timpului</i> online	12.000
9.	Plantarea de biserici, Conferința Banat	20.000
10.	Radio Vocea Speranței Zalău, jud. Sălaj	34.000
11.	Centru Media Adventist, Evanghelia pentru grupuri minoritare	200.000

Proiecte educaționale		
1.	Școala Adventistă Halmeu, jud. Satu-Mare	80.000
2.	Vreau la școală ADRA	150.000
3.	Dezvoltare instituțională – Liceul „Omega”, Târgu-Mureș	100.000
4.	Școala generală și grădinița Macea, jud. Arad	250.000
5.	Grădinița „Emanuel”, Ocna-Mureș, jud. Alba	15.000
6.	Grădinița „Micul Prinț”, Râmnicu-Vâlcea	10.000
7.	Asociația pentru Educație Filadelfia, Grădinița Filadelfia, Buzău	90.000
8.	Liceul Adventist din Craiova	61.000
Proiecte sociale		
1.	Asistența socială copiilor abandonati, Sâncraiu de Mureș, jud. Mureș	120.000
2.	Un Om între oameni, ADRA	90.000
3.	Centru Seniorilor Leordeni, jud. Argeș	100.000
Proiecte medicale		
1.	Centrul de Sănătate Podiș, Conferința Moldova	250.000
2.	Centrul de Sănătate Urleta, Conferința Muntenia	1.125.000

Colecta destinată finanțării proiectelor de mai sus a totalizat suma de 815.000 lei. Le mulțumim tuturor celor care în mod generos au donat o sumă de bani sau s-au angajat să susțină financiar, pe parcursul anului care urmează, proiectele de mai sus. Fie ca belșugul binecuvântării lui Dumnezeu să facă ca fiecare dintre aceste proiecte valoroase să poată fi realizat pentru slava Sa.

Posibilitatea de a dona bani pentru aceste proiecte este în continuare deschisă, întrucât suma totală solicitată pentru acoperirea necesarului de materiale, fonduri și resurse pentru realizarea acestor proiecte este foarte mare.

Oricine dorește să se implice în sprijinirea și finanțarea vreunui dintre aceste proiecte poate să o facă, donând în contul ASI România – RO80RNCB0188034967170001 deschis la BCR Târgu-Mureș și menționând destinația sumei donate sau menționând că dorește ca suma să fie canalizată către oricare dintre proiectele prezentate mai sus. Contribuția dumneavoastră, indiferent cât de mică sau mare, va fi o binecuvântare pentru cei cărora se adresează aceste proiecte.

În cadrul programului din Sabat dimineață, președintele ASI România a vorbit despre scopul existenței ASI și despre misiunea acestei asociații: de a susține lucrarea Bisericii Adventiste din România, prin finanțarea unor proiecte de valoare din domeniile: evanghelistic, educațional, social și medical.

Am avut, de asemenea, deosebită plăcere de a asculta Cuvântul lui Dumnezeu rostit de către

invitatul special al Convenției din acest an, fratele Gabriel Maurer, secretarul executiv al Diviziunii Euro-Africa. Mesajul transmis a fost acela că „Dumnezeul nostru este același ieri, azi și în veci” și că El are în vedere binele, binecuvântarea și creșterea noastră, indiferent de circumstanțele în care ne găsim.

Participanții la Convenția ASI au avut ocazia de lua parte, în timpul pauzei dintre programul dimineții și concertul de după-amiază, la un seminar susținut de fratele Iacob Coman, la sediul Conferinței Oltenia.

Programul s-a încheiat sâmbătă seara cu un Concert al Reuniunii Muzicale, la care au participat grupuri muzicale și soliști din țară, reuniți sub bagheta dirijorului Emanuel Suciu.

Le mulțumim tuturor celor care au participat și și-au adus aportul la reușita acestui eveniment, iar pe cei care nu au avut ocazia să ne fie alături de această dată îi așteptăm cu multă plăcere la Convenția ASI-2011.

Pentru mai multe informații despre activitatea și evenimentele ASI România ne puteți contacta la numărul de telefon 0265.320.548 – secretariat ASI, sau prin e-mail, pe adresa office@asiromania.ro.

ASI este Asociația Adventistă pentru Suport și Inițiativă.

Interviu cu Maria Boar

1. Cum este atmosfera într-o biserică de liceeni? Ce activități specifice (diferite de ale altor biserici) desfășurați?

Este o atmosferă cu totul diferită față de bisericile obișnuite, deoarece toți membrii și slujbașii bisericii sunt tineri. Bineînțeles că, fiind tineri, sunt încurajați și nu au atât de mari emoții atunci când merg în fața auditoriului! Perioada aceasta a adolescenței este destul de dificilă și sensibilă, iar mulți nu s-au implicat în viața bisericilor locale, deoarece se temeau de un eventual eșec, dar aici, la „Maranatha”, e diferit. Este un loc în care toți sunt apropiați de tine, ca vârstă, și e mult mai ușor, fiindcă primești încurajări din partea tinerilor și a capelanului. Astfel se formează caracterul, iar atunci când părăsesc liceul conștientizează impactul pe care biserica l-a avut asupra lor și sunt pregătiți, cu forțe proaspete, să dea piept cu lumea aceasta.

Avem o serie de activități: altarul de seară în capelă, organizat de noi, și în unele seri avem invitați speciali – pastori, profesori și studenți –, Sabate petrecute în natură, corul bisericii care slujește în diferite comunități din țară și străinătate, Sabate de părtășie împreună cu profesorii noștri, diferite activități misionare, dintre care aș aminti: „Din casă în casă”, înscrieri pentru Sola Scriptura etc.

2. De ce ai ales să-I slujești lui Dumnezeu încă din adolescență? Ce avantaje crezi că sunt?

Adolescența e perioada cea mai critică și cu cele mai multe ispite, încercări și cu cele mai importante decizii pentru viață. Când am conștientizat iubirea și planul lui Dumnezeu pentru mine, m-am hotărât să-L urmez. Știam că Dumnezeu îmi va deschide o cale să-I slujesc, dar nu știam cum, iar când am ajuns la „Maranatha” am aflat! După ce m-am transferat la Biserica „Maranatha”

am fost aleasă să fiu diacon de sală, apoi casier, iar acum conducător de comunitate. Am observat că Dumnezeu a lucrat în viața mea și mi-a arătat cum să-I slujesc. Sunt o mulțime de avantaje. În primul rând, te dezvolti și ești pregătit pentru provocări și mai mari, iar în al doilea rând, e minunat să știi că Dumnezeu S-a ținut de promisiune, că poporul Lui o să fie cap și nu coadă!

3. În ce fel îți ajuți colegii (frații și surorile de credință) din această postură de conducător?

Încerc să îi încurajez chiar și atunci când trec prin momentele mai dificile și îi îndemn să se implice în activitățile bisericii și să își folosească talentele cu care au fost înzestrați.

4. În opinia ta, care a fost cel mai frumos program realizat de comunitatea voastră pe care l-ai coordonat?

Aproximativ în fiecare lună, în biserica noastră se organizează Sabatul „Maranatha”. Este un program mai deosebit, organizat după mai multe criterii, și sunt implicați colegii mei din

diferite clase. Unele servicii divine sunt conduse doar de băieți sau doar de fete, sau de invitați speciali etc. Am coordonat și eu un program de felul acesta și, slavă Domnului, că a fost foarte frumos și am avut o părtășie minunată!

Interviu realizat de
Ștefan Tomoiagă

Maria Boar, fost conducător de biserică la Liceul Adventist „Maranatha”, Cluj-Napoca.

Ziua Porților Deschise la Editura Viață și Sănătate

Pe 17 noiembrie, Editura Viață și Sănătate a organizat „Ziua Porților Deschise” – un eveniment în cadrul căruia iubitorii de carte s-au putut bucura de o reducere de 30% la întreaga gamă de cărți, obiecte de papetărie și cadouri.

Timp de 24 de ore, clienții Editurii Viață și Sănătate au putut achiziționa produse la preț redus, comandând direct în librării, pe site-ul editurii sau prin telefon. În oferta casei de editură s-au aflat Biblia la prețuri avantajoase, cărți cu prețuri începând de la 1 leu și 218 titluri în limba maghiară. Oferta a inclus volume religioase, cunoscute titluri în domeniul sănătății, cărți pentru copii, adolescenți și tineri, cărți de educație și familie, volume de poezii, precum și cărți din oferta altor edituri.

Acțiunea s-a bucurat de o largă apreciere în rândul clienților, care, timp de 24 de ore, au lansat 723 de comenzi telefonice, preluate de 17 operatori la sediul editurii. Alte 200 de comenzi telefonice au fost preluate de responsabilii de la depozitele de carte aparținând editurii, iar 354 de comenzi au fost lansate online.

Expo-Sănătate la Brezoi

Asociația pentru Sănătate, Educație și Familie, în parteneriat cu Institutul de Sănătate Publică București și Agenția Națională Antidrog, a organizat în localitatea Brezoi, din județul Vâlcea, o serie de prezentări Expo-Sănătate.

Evenimentul s-a desfășurat în perioada 1-4 noiembrie. În cadrul expoziției s-au efectuat gratuit măsurători și analize de tensiune, măsurarea indicelui de masă corporală, risc de diabet, glicemie, colesterol, procent de grăsime din organism, vârsta inimii sau vârsta sănătății.

Personalul medical a oferit informații și consiliere cu privire la cei opt factori naturali de sănătate din cadrul programului de stil de viață NEW START.

Un eveniment similar s-a desfășurat și în comuna Poiana Mare din județul Dolj, în perioada 10-16 noiembrie.

Violența în familie ucide

Organizația Națiunilor Unite a dedicat în mod special șaisprezece zile pentru lupta împotriva violenței domestice. Acestui proiect i s-a alăturat și ADRA România, organizând, până la 10 decembrie, evenimente destinate să atragă atenția asupra acestui fenomen.

Proiectul „Violența în familie ucide! E timpul să iei atitudine!” include o campanie ce are ca țintă abordarea persoanelor care comit abuzuri față de cei mai vulnerabili membri ai familiei.

Pentru această campanie, ADRA România a colaborat cu fostul campion mondial la box Leonard Doroftei. În vederea promovării acesteia au fost distribuite pliante și se vor difuza mesaje promoționale prin intermediul ecranelor amplasate în stații de metrou, universități, mall-uri și restaurante.

„Este ușor să te crezi campion și să bați adversari mai slabi, cum ar fi un copil neajutorat sau o femeie, însă dacă ești cu adevărat bărbat, eviți o dispută cu acest tip de adversar. Altfel, te faci de rușine! Luptele bărbătești și sportive se duc în ring. Campionii adevărați își aleg parteneri pe măsură!” a declarat pugilistul Leonard Doroftei.

ADRA organizează cursuri pentru Salvatorii voluntari

ADRA România a organizat luna trecută întâlniri ale studenților și tinerilor cu reprezentantul Asociației Salvatorilor Voluntari pentru Situații de Urgență (ASVSU). Participanții au fost invitați în culisele echipelor de voluntari și au luat parte la planul de acțiune al acestora.

Președintele ASVSU, Vasile Grososiu, le-a explicat tinerilor cât de important este să fii pregătit pentru a salva vieți în situații critice.

Inițiativa este susținută și de Cristian Modan, pastorul tinerilor adventiști din București, care îi încurajează pe aceștia să se implice în astfel de acțiuni.

Următoarele întâlniri vor fi anunțate prin rețelele de socializare.

Sărbătoare la Biserica Adventistă Română din Belgia

Sâmbătă, 27 noiembrie, în prezența pastorului Teodor Huțanu, președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România, și a reprezentanților Conferinței Belgo-Luxemburgheze a avut loc serviciul de dedicare a Bisericii Adventiste Române din Braine l'Alleud.

A trecut aproape un deceniu de la primii pași făcuți pentru organizarea unei biserici adventiste românești în Belgia. Până de curând, românii s-au închinat în locașul de cult al bisericii de limbă franceză din Bruxelles. Întrucât, numărul credincioșilor a crescut foarte mult, la ora actuală este în curs de organizare o nouă comunitate.

Biserica Braine l'Alleudeste, situată la 15 km de centrul orașului Bruxelles, are o capacitate de cel puțin 150 de locuri. A doua biserică română este situată în cartierul Underlect din capitala belgiană.

Comunitatea adventistă română din Bruxelles, păstorită acum de Lucian Ștefănescu, este cea mai numeroasă biserică adventistă din această țară.

Campania „Îmbrățișări gratuite” a ajuns în Câmpia Turzii

La începutul lunii noiembrie, s-a desfășurat la Câmpia Turzii proiectul „Îmbrățișări gratuite”. Acțiunea a avut ca motto: „Zâmbetul tău dă culoare vieții”.

Tinerii adventiști au încurajat oamenii să zâmbescă și le-au oferit îmbrățișări gratuite, descoperind persoane impresionate până la lacrimi de acest gest.

În același timp, oamenii au vizitat standurile organizate special cu această ocazie. Aici primeau consiliere gratuită, puteau cumpăra cărți și își măsurau tensiunea

arterială sau procentul de grăsime corporală.

Tinerii din Câmpia Turzii au fost invitați să participe și la seminarul „Trăiește creativ”, susținut de către directorul de tineret al Bisericii Adventiste, pastorul Daniel Chirileanu.

„Schimbarea începe cu mine” – Convenția de toamnă a liderilor de tineret din Conferința Transilvania de Nord

Convenția de toamnă a liderilor de tineret din Conferința Transilvania de Nord a avut loc la începutul lunii noiembrie în orașul Cluj-Napoca.

Desfășurat sub motto-ul „Schimbarea începe cu mine”, participanților li s-a reamintit declarația de misiune a Departamentului de Tineret. Acesta își dorește să sprijine o ECHIPĂ de lideri, pentru SALVAREA tinerilor din Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea și implicarea lor în MISIUNE.

Invitatul special al acestei întâlniri a fost directorul Departamentului de Tineret al Bisericii Adventiste, pastorul Daniel Chirileanu. Prin resursele oferite și direcțiile trasate, liderii își propun ca mesajul Evangheliei să ajungă la cât mai mulți tineri.

„Versiunea Autorizată” a Bibliei împlinește 400 de ani

Marea Britanie a început deja pregătirile pentru aniversarea a 400 de ani de la apariția traducerii engleze a Bibliei „Versiunea Autorizată”. Prima ediție a „Versiunii Autorizate” este datată oficial pe 2 mai 1611.

Ducele de Edinburgh a fost primul care a deschis șirul evenimentelor aniversare. Evenimentul organizat de acesta anticipează cu 6 luni ziua comemorativă.

Și alte instituții au început să marcheze prin festivități acest moment. Astfel, Biserica Preston, din Marea Britanie, a organizat

o noapte de lectură, în timpul căreia s-a citit Sfânta Scriptură. Și în Catedrala din Blackburn se plănuiește un maraton de citire a Bibliei.

„Versiunea Autorizată” a Bibliei este una dintre cele mai exportate cărți din Marea Britanie, potrivit ziarului The Guardian. Numai anul trecut au fost comercializate aproximativ 2,5 miliarde de copii ale acesteia.

„Sănătatea familiei determină sănătatea bisericii”

În perioada 12-13 noiembrie, responsabilii Departamentelor Viața de Familie și Educație din Conferința Banat s-au întâlnit în Comunitatea Salem din Arad.

Scopul programului a fost acela de a conștientiza rolul familiei în viața și misiunea Bisericii. De asemenea, s-a accentuat faptul că educația copiilor este prima datorie misionară a familiei creștine.

Temele abordate în cadrul acestui program au fost: Familii de onoare, Familii puternice și Familii curajoase. Întâlnirea s-a încheiat cu seminarul „Un plan de misiune prin familie”.

„Vreau să cânt!”

Luna decembrie vine cu vești bune pentru copii! A început cea de-a doua ediție a Festivalului de muzică vocală „Vreau să cânt”, realizat de Speranța TV și Departamentul de Tineret al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Duminică, 28 noiembrie, 70 de prichindei din nordul Moldovei s-au întâlnit la Botoșani pentru a demonstra că, deși mici, sunt niște muzicieni adevărați.

La finalul acestui an, echipa Speranța TV va mai fi prezentă în alte două locații. Astfel, pe data de 5 decembrie, ei vor ajunge la Cluj-Napoca. De asemenea, la Madrid, în Spania, pe data de 12 decembrie, copiii din diaspora vor avea ocazia de a participa la acest festival.

Programul „Vreau să cânt” va putea fi urmărit la Speranța TV

sâmbăta și duminica, începând cu ora 20 sau în reluare, în fiecare duminică și luni, de la ora 8.

În cadrul unei emisiuni speciale difuzate în ultima zi a anului, la ora 20, Speranța TV va prezenta momente semnificative din prima ediție a acestui festival.

Congresul Național AMiCUS

În ultimul weekend din luna noiembrie, la Târgu-Mureș a avut loc Congresul Național AMiCUS. Delegați ai filialelor din toată țara au reafirmat cu această ocazie declarația de misiune a asociației. De asemenea, a fost stabilit calendarul proiectelor pentru următoarea perioadă.

Casa de Cultură „Mihai Eminescu” din Târgu-Mureș a fost neîncăpătoare pentru cei peste 600 de studenți veniți din toate colțurile țării. Din programul congresului nu au lipsit momentele de devoțiune, seminarele studențești și alte surprize. Muzica de calitate oferită de diverse formații vocale și instrumentale au îmbogățit acest eveniment.

„Copiii laudă pe Domnul”

Sâmbătă, 6 noiembrie, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din localitatea Cuza-Vodă, jud. Galați, a fost gazda Festivalului „Copiii laudă pe Domnul”.

În cadrul acestui eveniment, au participat copiii din districtul Grivița și de pe întreg teritoriul județului Galați. Noutatea a constituit-o prezența nu doar a soliștilor, ci și a recitatorilor care au interpretat poezii din repertoriul clasic și contemporan.

După un cuvânt de introducere, pastorul local le-a încredințat copiilor responsabilitatea desfășurării programului. Ei au fost până la final prezentatorii și coordonatorii acestui festival.

Primarul localității, Daniel Codrescu, prezent la eveniment, a fost încântat de programul realizat de copii.

Această pagină este rezervată pentru a răspunde întrebărilor adresate de cititorii și consultanții revistei noastre. Dorim astfel, să fim aproape de dumneavoastră și să răspundem corespunzător la frământările spirituale întâmpinate. Adresa de contact este: Curierul Adventist, str. erou Iancu Nicolae, nr. 38-38 Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190 sau www.curieruladventist.ro. Vă mulțumim pentru colaborare!

ÎNTREBĂRI DESPRE INSPIRAȚIA BIBLIEI (III)

Interviu cu lect. univ. drd **Florin Lăiu**

realizat de **Virgiliu Peicu**, redactor-șef, *Curierul Adventist*

V. P.: *Stimate frate Lăiu, doresc să continuăm discuția noastră de data trecută cu privire la unele inadvertențe din textul Bibliei. Continuând dialogul de unde l-am lăsat, am văzut că v-ați referit și la textul din Evrei 9:4, în care ați argumentat existența unor inadvertențe. Sunteți sigur că aici întâlnim același fenomen ca în cazul muștelor, iepurilor și a cosmologiei lui Moise? Textul pare să afirme că altarul tămâierii ar fi fost localizat în Sfânta Sfințelor și că tot acolo era chivotul în care, pe lângă tablele Decalogului, sunt menționate alte două obiecte: vasul cu mană și toiagul lui Aaron.*

Să cităm textul: „El avea un altar de aur pentru tămâie și chivotul legământului ferecat peste tot cu aur. În chivot era un vas de aur cu mană, toiagul lui Aaron, care înfrunzise, și tablele Legământului.

Deasupra erau heruvimii slavei care acopereau capacul ispășirii cu umbra lor. Nu este vremea să vorbim acum în detaliu despre aceste lucruri.”

F. L.: Să le luăm pe rând. Nu ne îndoim că Pavel a fost un om inspirat de Dumnezeu, dar toți știm, de asemenea, că existau numai două altare: cel de aramă, din curte și cel de aur, din prima încăpere a sanctuarului. Mărturiile Bibliei sunt unanime în această privință. Cred că Dumnezeu l-a inspirat pe Pavel să ne descopere ce era în Sfânta Sfințelor, iar Moise a fost inspirat de același Dumnezeu.

V. P.: *Bineînțeles, nu se pune problema că Moise sau ceilalți autori ar fi greșit în această privință, dar nu credeți că este posibil să ne înșelăm noi în înțelegerea textului? Există cel puțin două explicații alternative care mi se par mai atrăgătoare. Cea mai veche, este aceea că Pavel se referă aici la apartenența funcțională a altarului, și nu la poziția lui reală. Fizic, altarul era în Sfânta, dar funcțional aparținea de Sfânta Sfințelor. De curând, am găsit o nouă interpretare, poate chiar mai bună, că termenul thymiatérion, care a fost tradus cu „altar de tămâiere”, ar însemna și*

„cădelniță”. Poate că în Sfânta Sfințelor era o cădelniță de aur.

F. L.: Soluțiile la care vă referiți sunt inteligente și pot închide gura cuiva pe moment. Și eu m-am agățat, pe rând, de una sau de alta. Dar o cercetare atentă arată că niciuna dintre ele nu stă în picioare. Soluția cădelniței pare convingătoare la prima vedere. A fost susținută de teologi serioși, și nu puține traduceri¹ reflectă acest sens. *Thymiatérion* înseamnă „tămâietor” sau „tămâietoare” și denumește cădelnița (în 2 Cr. 26:19; Ez. 8:11 și la unii autori evrei sau neevrei din perioada greco-romană). Dar același termen denumește altarul tămâierii, la scriitorii iudeo-eleniști din aceeași perioadă (Philo, Josephus). Cădelnița este menționată în special ca mijloc de ispășire, ca mijlocire în cazuri excepționale (Num. 16:46,47). Cădelnița de aur apare doar în Apocalipsa, în reprezentarea

1. Românești: Noul Testament de la Bălgrad, 1648, Traducerea „Lumii Noi” 2000, Traducerea literală nouă 2001 și altele. Străine: Peșitto, Luther, King James Version, Nouvelle Edition Geneve, Traduction Oecumenique de la Bible, R95 (spaniolă) etc.

simbolică a serviciului ceresc. Dar acolo nu stă așezată în Sfânta Sfintelor (Apoc. 9:2-5), ci funcționează în legătură cu altarul.

Din punct de vedere lingvistic și al prestigiului tradițional al interpretării, ambele traduceri sunt acceptabile, chiar dacă traducerea cu „altarul tămâierii” este mai recunoscută. Dar acesta nu este singurul criteriu. Cădelnița nu avea ce căuta în Sfânta Sfintelor, pentru că acolo se intra doar o dată pe an. Preotul serviciului zilnic tămâia în fiecare zi în Sfânta (Ex. 30:7-9; Luca 1:9), unde probabil se folosea și de cădelniță (2 Cr. 26:16,19). Dar în Sfânta Sfintelor nu avea acces decât arhiereul, numai o dată pe an, când intra să facă ispășire, folosindu-se de cădelniță ca să tămâieze (Levitic 16:12,13). În acest scop, el intra cu o cădelniță de afară, nu se folosea de una care ar fi staționat în Sfânta sfintelor. Nici în Sfânta nu se ținea vreo cădelniță. Preotul venea cu ea din afară. Iar în Sfânta Sfintelor, dacă ar fi existat o cădelniță de aur, nu ar fi folosit la nimic. Mai mult, ar fi straniu ca autorul, făcând inventarul sanctuarului, să nu menționeze altarul din Sfânta, ca obiect major, în schimb să menționeze o cădelniță – obiect minor, obscur, inutil și nicăieri menționat în Sfânta Sfintelor.

V. P.: Atunci, probabil, prima explicație este mai bună, că altarul „aparține” funcțional Sfintei Sfintelor, dar nu putea fi așezat acolo, pentru că preotul trebuia să slujească pe el zilnic, nu-i așa?

F. L.: Este adevărat că altarul de aur slujea în simbol Nevăzutului Dumnezeu care ocupa tronul din Sfânta Sfintelor. Dar, în sensul acesta, nu numai altarul de aur

„aparține” Sfintei Sfintelor, ci și altarul de aramă, pe care se aducea jertfa necurmată și care era numit „preasfânt” (Ex. 29:37; 40:10).² Verbul grecesc *échousa* („avea”), care are ca subiect Sfânta Sfintelor, mai înseamnă: „ține” („apuca”, „purta”, „ducea”, „conducea”), „conține”, „deține”, „întreține”, „susține”, „menține”, „reține”, „poseda”, „stăpâna”, „păstra”, „găzduia”, „prindea”, „cuprindea”, „include” etc. La fel se spune în greaca biblică „a fi însărcinată” („a avea în pântece”).

V. P.: Totuși, știam că verbul folosit aici ar putea avea sensul de apartenență funcțională, nu strictă includere a obiectului.

F. L.: Este adevărat că are uneori și sensul de „a depinde de” sau „a se învecina cu” (cf. Marcu 1:38), însă în cazul de față, aceste sensuri ar fi o forțare a textului, deoarece lexicoanele grecești nu recunosc sensurile acestea pentru Evrei 9:4, fie pentru că este o sintaxă diferită, fie pentru că autorul folosește aceeași expresie când scrie în continuare că chivotul „avea” în el anumite obiecte. Mai mult, autorul folosește verbul menționat pentru două obiecte diferite („[Locul Preasfânt] avea un altar... și chivotul...”). Deci mai probabil are același înțeles în ambele cazuri.

2. De fapt, multe alte ritualuri sau obiecte de la templu erau numite „lucru preasfânt”: Ex. 30:10, 36; Lev. 2:3, 10; 6:17,25,29; 7:1, 6; 10:12, 17; 14:13; 24:9; 27:28; 1 Cr. 23:13. Chiar și terenul întreg ocupat de templu este „preasfânt” (Ez. 43:12).

În ce privește perfecțiunea textului, Spiritul Profetic spune: „Biblia a fost scrisă de oameni inspirați. Totuși ea nu reprezintă modul în care gândește și se exprimă Dumnezeu Însuși. Modul de gândire și exprimare este al agentului omenesc. Dumnezeu, ca scriitor, nu este reprezentat. Adesea, oamenii spun: Cutare exprimare din Biblie nu I se potrivește lui Dumnezeu. Este posibil, dar Dumnezeu nu Și-a pus la încercare puterile în cuvintele, în logica și în retorica Bibliei. Scriitorii Bibliei au fost secretarii lui Dumnezeu, și nu condeiele Lui.”

„Domnul Se adresează oamenilor printr-o vorbire imperfectă, pentru ca simțurile degenerate, percepția greoaie a ființei pământești să poată înțelege cuvintele Lui. Astfel este manifestată condescendența lui Dumnezeu: El îi întâlnește pe oameni acolo unde sunt ei.”

„Nu cuvintele Bibliei au fost inspirate, ci scriitorii ei au fost inspirați. Inspirația nu acționează asupra cuvintelor sau asupra expresiilor omului, ci asupra omului însuși, care, sub influența Spiritului Sfânt, este umplut cu gânduri. Dar cuvintele primesc amprenta minții individuale. Minte și voința divină sunt combinate cu mintea și voința umană; astfel declarațiile omului inspirat reprezintă Cuvântul lui Dumnezeu.” (*Solii alese*, vol. 1, p. 20-22, în orig.; *Comentariul biblic a.z.*, vol. 7, p. 945; *Manuscrisul 24*, 1886; *Scrisoarea 121*, 1901.

VA URMA

Păpușa preferată

Judith locuia împreună cu bunicii ei de când avea 2 anișori și se simțea foarte iubită alături de ei. Bunica îi făcea mereu sirop de cireșe și dulceață de gutui, iar bunicului îi plăcea grozav să îi aducă nepoatei lui câte o jucărioară, în special păpuși, acestea fiind jucăriile ei preferate. Judith avea deja 7 ani și se pregătea să meargă la școală, dar încă îi plăceau păpușile. Aștepta cu nerăbdare prima zi în care avea să își îmbrace uniforma de școlăriță și să își poarte ghiozdănelul. Dar gândul că va locui împreună cu cele două surioare mai mici nu îi plăcea deloc. Într-o zi, în timp ce bunica pregătea masa, Judith îi spuse foarte hotărâtă:

- Bunico, eu nu vreau să merg acasă!
- De ce, draga mea? Nu ești bucuroasă că te vei juca cu Katty și Lizzy? Ele abia asteaptă să te vadă și să împărțiți jucăriile!
- Exact, vezi? Știam eu... Ele îmi vor strica jucăriile, așa cum au făcut data trecută, când au venit în vizită!
- Dar surioarele tale sunt mai drăguțe decât jucăriile, sunt sigură că le vei îndrăgi foarte mult.

Judith plecă descumpănită, știind bine că nu va avea de ales și că foarte curând va trebui să meargă acasă, dar era foarte hotărâtă să își apere jucăriile de mâinile necruțătoare ale surorilor ei mai mici.

Și iată că sosi și timpul să își strângă păpușile... Judith, însoțită de tata și mama, își luă rămas-bun de la dragii ei bunici și plecă.

Îi promisese bunicii că se va purta frumos cu Katty și Lizzy și nu dorea să-și incalce promisiunea, dar, când și-a văzut păpușile fără mâini și picioare, cărțile de

povești rupte..., era cât pe ce să uite ce îi promisese bunicii.

Într-o zi, pe când strângea cu lacrimi în ochi ultimele rămășițe ale jucăriei ei preferate – o păpușă cu ochii albaștri și părul auriu, cu rochița și pantofiori – Judith o zări pe bunica. Aceasta se hotărâse să le facă o vizită ca să vadă ce-i mai fac nepoatele. Avea în coș clătite și dulceață de gutui. Judith alergă în brațele ei și îi spuse printre suspine:

- Ți-am spus că așa se va întâmpla!
- Lizzy tocmai mi-a luat păpușa și a așezat-o într-o gaură în gard, pentru ca să nu intre puii în grădinița cu flori a mamei. Nu a mai rămas nimic din ea!
- Văzând-o așa tristă, bunica îi spuse blând:
- Dar văd că mai ai o păpușică foarte frumoasă...
- Unde, bunico? Nu mai am niciuna...

- Ba da! Privește, vine pe cărare.
- Nu este decât Lizzy, bunico! Nu văd nicio păpușă.

– Păi, ia uită-te bine la Lizzy: are părul creț și auriu, ochii albaștri și în rochița aceea arată exact ca păpușa ta, nu-i așa?

– Eu nu vreau ca ea să fie păpușa mea. Sunt supărată pe ea!

– Și ea părea foarte tristă...

Venind mai aproape, Lizzy începu să își ceară iertare că folosise păpușa preferată a lui Judith pentru a astupa gaura.

Apoi, le dădu lui Judith și bunicii câte o floare proaspăt culeasă din grădiniță.

Uitând de păpușă, cu burtica plină de clătite și dulceață, Judith începu să se bucure de noua ei păpușă preferată.

După ceva vreme, Judith le făcu o vizită bunicilor. Era în culmea bucuriei când a văzut că ulucul era plin cu apă, numai bun de o băiță ca pe vremuri. Apoi sorbi cu poftă un pahar cu sirop de cireșe și, deodată, bunica o vede foarte grăbită pe nepoțica ei:

- Unde pleci așa de repede?
- Trebuie să ajung acasă, altfel Katty și Lizzy vor astupa găurile din gard fără mine! Dar mai trec eu pe aici! Acum nimeni nu are păpuși ca ale mele! Știi cum le cheamă? Katty și Lizzy! La revedere, bunico!

**Gabriela Neagu – studentă
I.T.A., Cernica**

Judecata a sosit. Începe să trăiești!

„Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a sosit ceasul judecății Lui” (Apoc. 14:7).

A trăi permanent în atmosfera unui tribunal unde tu însuși ești judecat nu este o experiență tocmai confortabilă. Gândurile noastre de bine, pe care ni le adresăm în anumite ocazii unii altora, nu conțin niciodată o urare de felul acesta: „Zile plăcute la tribunal!”

Știm că Biblia este scrisoarea lui Dumnezeu pentru noi, copiii Săi de pe pământ, de aceea orice rând al ei exprimă iubirea nemărginită a Tatălui ceresc. Dumnezeu niciodată nu-și propune să ne amărase sau să ne strice ziua. Și totuși, nu o dată, Biblia ne spune să nu uităm că va fi un moment când ne vom întâlni cu judecata lui Dumnezeu. „Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos” (2 Cor. 5:10; cf. Rom. 14:10); „Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău” (Ecl. 12:14).

Ne putem înveseli și incuraja unii pe alții cu asemenea texte biblice? Le putem include în circuitul urărilor noastre de bine? Dacă avem îndoieli cu privire la această posibilitate, apostolul Pavel vine cu precizarea: „Nu vă înșelați: «Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit.» Ce seamănă omul, aceea va și secera” (Gal. 6:7). Judecata este pusă alături de ceva atât de natural, cum este semănatul unei semințe. Această imagine este plină de primăvară, de speranță, de rod, de belșug și de bunăstare. Nu sunt acestea tocmai cuvintele potrivite

pentru urările noastre de bine?

Viața pe pământul acesta ne confruntă cu multe nedreptăți, și nu o dată am rostit epuizați de alergarea după dreptate: „Dumnezeu va judeca!” O mulțime de lucruri strâmbe, de atitudini sau situații care ne rănesc pe nedrept și care rămân nerezolvate de oameni, sunt lăsate pe seama Dreptului Judecător. Acum, dorința de bine pe care ne-o adresează Evanghelia este de a aduce la timpul prezent judecata de apoi, trăind în așa fel încât niciun articol al codului divin să nu ne condamne. Iar apostolul Pavel ne luminează fața și sufletul cu această caldă asigurare: „Acum, dar, nu este nicio osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnul firi pământești, ci după îndemnul Duhului” (Rom. 8:1).

Lucrurile sunt foarte clare: să fim spirituali, în deplin acord cu Duhul Sfânt, și să nu fim carnali, răi și păcătoși. Experiența ne spune însă că în practică lucrurile nu sunt la fel de clare. Păcatul „ne înfășoară așa de lesne” (Evrei 12:1), încât ajungem să considerăm că este corect teologic să fim materialist, invidios, răzbunător, nesincer, orgolios, nepăsător sau violent. Pentru cine dorește, se pot găsi chiar argumente biblice! Dacă atunci când simțim o nedreptate alergăm la judecata divină, ar trebui să nu uităm că aceea judecată este cea mai dreaptă din univers și este posibil să aibă ceva de spus și în dreptul nostru. Pe drept afirma C. S. Lewis că frica noastră adevărată este ca judecata lui Dumnezeu să nu fie cumva mai dreaptă decât putem noi suporta.

„Să vorbiți și să lucrați ca niște oameni care au să fie judecați

de o lege a slobozeniei” (Iacov 2:12). Un nou an, un nou timp de har, poate fi trăit cu bucurie în așteptarea „fericitei noastre nădejdi”, urmând pur și simplu îndemnul sfinte ale Duhului lui Dumnezeu. Sunt atâtea lucruri pe care știm că trebuie să le facem și, de obicei, nu le facem. Prin fiecare dintre ele, „trebuie” să simțim în noi chemarea judecății. Ce-ar fi să dăm curs sugestiilor Duhului Sfânt, hotărându-ne să le considerăm de acum înainte porunci? Exact în acea clipă, Evanghelia ne garantează că ajungem liberi de orice condamnare. A urma glasul unei conștiințe luminate de Duhul Sfânt înseamnă a fi liber de orice vinovăție. Cine și-ar putea imagina o fericire mai mare?

În fiecare dimineață, avem în orarul personal ora acordării sufletului. Cuvântul citit din Scriptură, dialogul cu Dumnezeu prin rugăciune sunt garanția petrecerii întregii zile în compania inegalabilă a Celui care ne are numele scrise în palmele Sale. El ne dă idei sfinte și puterea necesară punerii lor în practică. El ne ajută să ne cerem iertare, să refacem podurile stricate dintre noi, să privim cerul și să căutăm printre oamenii de lângă noi locuitori ai locașurilor pregătite de El pentru cei mântuiți. Fiecare zi trecând în felul acesta, cine se mai poate teme de judecată?!

Să ne bucurăm și să ne veselim, căci ceasul judecății a sosit! „Să trăim frumos, ca în timpul zilei” (Rom. 13:13), ca în timpul veșniciei. Ea poate începe chiar acum. Judecata a sosit!

Teodor Huțanu, președintele Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Hd U V dW b [VŽ [ž
6 Văd ^ ł d` f fd Už
Fd [e U VSU d eŽ ^Wž
3 ^ V b U bž
3 d d` U \_ ^ ` €Wad^đ

Vreau să cânt!

Acum ai ocazia să îi revezi pe cei mai talentați
dintre participanții la festivalul de muzică vocală

„Vreau să cânt”,

în ultima ediție din anul 2010.

Retrăiește cele mai frumoase momente
vineri, **31 decembrie**, începând cu ora **20**,
la **Speranța TV**.

speranțatv

www.sperantatv.ro

